Doğan Kardeş

Nisan 1964 ★ 125 Kuruş

Mehmet Ali & Akşamsefan

ASLAN ASKER

Kapak resmimiz, dergimize adını veren ve 25 yıl önce kaybettiğimiz **DOĞAN TAŞKENT**

Doğan Kardeş
ÇOCUK DERGİSİ

Sayı : 541 Nisan 1964

•

Kuruluşu: 23 Nisan 1942

Fiatı: 125 kuruş

•

Aylık çocuk dergisi * Sahibi: Kâzım Taşkent * Umumi Neşriyat Müdürü: Vedat Nedim Tör * Bu sayıyı hazırlayan: Onat Kutlar * Yazı işleri bürosu: Galata, Kuledibi, İlkbelediye Caddesi, Küçükhendek sokağı No. 27, Kat 1 * Mektup adresi: Posta Kutusu: 217 Beyoğlu * Yazı işleri için telefon: 44 74 37 - 14 05 39 * Abone, posta ve banka havaleleri ve her türlü siparişler, Divanyolu Klodfarer Caddesi No. 7 de Doğan Kardeş Yayınevine yapılmalıdır * Yayınevi ile mektuplaşma adresi: P. K. 1146 İstanbul * Yayınevi telefonu: 27 34 54 * Abone şartları: 12 sayı hesabiyle yıllık 10 lira * Yurt dışı iki misli * Adres değişikliği için 50 kuruşluk posta pulu gönderilmelidir * Gelen yazılar, resimler basılsın basılmasın sahibine geri verilmez * Basıldığı yer: Tıldruk Matbaacılık Sanayii A. Ş. Basımevi

Dergimiz «Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Doğan Kardeş Dergisi ve kitapları
YAPI ve KREDİ BANKASI
nın kıymetli hizmetlerinden biridir.

DOĞAN'ın ANNESİNDEN

Tam 25 yıl oldu, sevgili Doğan dönülmez yolculuğa çıkalı...

Tabiatın uyanıp yeniden canlandığı güzel bir bahar günü, yerinden kopan koca, kör bir kaya, o hayat, neşe ve ümit dolu körpe varlığı birden yok etmişti.

Doğan, o tarihte bir İsviçre okulunun en çalışkan, en zeki öğrencilerinden birisi idi.

Kader, onun yaşamasına ve ilerde memleketine hizmet etmesine fırsat bırakmadı.

Aynı senede doğan Türk çocukları, okuma çağına geldikleri zaman, onun adını taşıyan ve ileri batı memleketlerindeki çocuk yayınları niteliğinde olan dergi ve kitaplar çocuklarımızın hizmetine girdi: Doğan ağabey yerine «Doğan Kardeş» göreve başladı ve devam ediyor.

Vatan, hepinizden çeşitli pek çok görevler beklemektedir. Çok çalışın, vatan ve milletinizi çok sevin, tâ ki, onun aziz ruhu ve bizler başarılarınızdan huzur ve kıvanç duyalım.

Sağ olun, sevgili Türk çocukları...

Doğan Kardeş'in annesi
AYŞE TAŞKENT

AYIN YAZISI

DOĞAN KARDEŞ 20 YAŞINA GİRİYOR

Sevgili çocuklar,

Sanırım hepiniz yakınlarınızın ve arkadaşlarınızın doğum günlerini kutlarsınız. O gün aranızda toplanıp, ömrünün yeni bir yılına adımını atmak üzere olan kimseye iyi dileklerinizi söyler, onu sevindirmek için birer hediye verir sonra hep birlikte şenlik yapar, güler eylenirsiniz. Belki aranızda sevdiği kimselerin doğum günlerini küçük bir not defterine kaydedenler ve o gün için evvelinden güzel bir sürpriz hazırlayanlar da vardır.

Doğum gününü kutlamak gerçekten güzel bir gelenektir. O günün neşeli havası, dünyaya gelmiş olmanın sevincini, yaşamanın zevkini ve yakınları, dostları tarafından sevilmenin ve hatırlanmanın mutluluğunu aksettirir. Böyle günler insanlar arasında karşılıklı sevgi ve ilgi alışverişini destekler, dostluk bağlarını kuvvetlendirir. Onun için doğum günlerine önem vermeli, onu yakın çevrenizde kutlanan özel bir bayram haline getirmelisiniz.

Doğum günü konusunu açmışken sizlere Nisan ayı içinde kutlanacak bir yıl dönümünü hatırlatmak isterim: 23 Nisanda hepinizin arkadaşı olan «Doğan Kardeş» 19 yaşını bitirip yirmi yaşına basıyor. Doğan Kardeş'in dünyaya nasıl geldiğini herhalde biliyorsunuz. 1943 yılı Nisan ayında Doğan adında bir kar-

Doğan Ağabeyimizi ölümünün 25 inci yıldönümünde acıyla anıyor ve Türk çocuklarının iyi insan iyi vatandaş olarak yetişmelerinde yeni hizmetler yapmak yoluyla onun hâtırasını yüceltmek şevkimizi perçinliyoruz.

DOĞAN KARDEŞ YAYINLARI

deşinizin İsviçrede bir kaza sonucunda ölmesi üzerine bütün Türk çocuklarına hizmet etmek amaciyle «Doğan Kardeş» kuruldu. O günden beri de yayınladığı güzel ve faydalı kitaplariyle, eğitici ve öğretici dergisiyle, Türk ulusunun taze filizleri olan sizleri bilgili ve iyi ahlâklı insanlar olarak yetiştirmeye çalıştı. Evet çocuklar, hepinizin en gerçek dostu olan «Doğan Kardeş» pek yakında hayatının yirminci senesine giriyor. Şimdi herhalde birçoklarınız: «Ooo, meğer Doğan Kardeş ne kadar da büyükmüş! Ona Kardeş demeye dilimiz varmıyacak. O koskoca bir adam, yetişkin bir ağabey olmuş...» diyeceksiniz.

Ama Doğan Kardeş öyle bir ağabey ki, küçüklerle küçük, büyüklerle büyük olmasını bilir. Onun dağarcığında en mini mini yavrulara anlatılabilecek masallardan tutun da, bilgiye susamış gençlerin meraklı sorularına cevap verecek öğretici konulara kadar her çeşit öykü bulunur. Bunca yıldır Doğan Kardeş sizin gibi nice çocuklarla birlikte hem oynadı hem öğrendi, zaman zaman onlarla yolculuklara çıkıp yabancı ülkeler gezdi, faydalı işler gördü, dert dinledi öğüt verdi, yol gösterdi... Doğan Kardeş size hoş ve faydalı bir zaman geçirtmesini bilir, kâh sizi güldürür, kâh heyecanlandırır, kâh bilmecelerle oyalar, kâh çeşitli yarışmalar tertipleyerek size kendi kabiliyetlerinizi tanımanız ve tanıtmanız için önayak olur. Kısacası, Doğan Kardeş size ömrü boyunca sadık bir dost, örnek bir kardeş olmaya çalıştı ve şüphesiz bundan sonra da çalışacak.

Kütüphanenizdeki «Doğan Kardeş» Kitapları dizisini her yıl biraz daha büyütmeye gayret edecek, siz kardeşlerini bilgili, kültürlü, iyi huylu ve başarılı birer insan olarak yetiştirmek için uğraşacak.

Sevgili çocuklar, sanırım ki hepiniz hayatını ve çalışmalarını size vakfeden Doğan Kardeş'in doğum gününü kutlamak isteyeceksiniz. Türkiyenin her tarafında pek çok dosta sahîp olan Doğan Kardeş elbetteki bunların hepsini biraraya toplayıp şenlik yapamıyacak. Fakat sizler onu sevindirmek isterseniz, onu arkadaşlarınıza tanıtın ve ona yeni kardeşler, aboneler bulun, sevdiklerinize Doğan Kardeş kitapları hediye edin ve Doğan Kardeşin çalışmalarını, emeklerini destekleyin. Doğan Kardeş de şüphesiz sizin hizmetlerinizin altında kalmıyacak, ilginizi mükâfatlandıracaktır.

«Doğan Kardeş»in doğum günü hepinize kutlu olsun...

★

Doğan Kardeş'in yirmi yaşına girmesi dolayısıile okuyucularımızdan şiirler, yazılar, tebrik mektupları alıyoruz. Bütün kardeşlere gösterdikleri candan ilgiden ötürü teşekkür ederiz.

DOĞAN KARDEŞ

Tatil yarışmalarımızın uyandırdığı büyük ilgi üzerine bütün okuyucularımız arasında yeni iki yarışma daha açmaya karar verdik. Bu yarışmalarımızın konusu biraz değişik olacak. Ama böylece okul devresinde de güzel bir ders dışı çalışma yapmak imkânına kavuşacaksınız. Geçen sayıda ilân edeceğimizi bildirdiğimiz bu heyecanlı ve zevkli yarışmalara katılmaya bütün kardeşleri çağırıyoruz. Aşağıdaki yarışma şartlarını dikkatle okuyun, iyice hazırlanın.

A — GÖNÜLLÜ RÖPORTAJCILAR YARIŞMASI:

1 — Yarışmanın konusu yaşadığınız şehir, kasaba veya köyde boş zamanlarındaki çalışmaları, hevesleri, merakları, kabiliyetleri ile dikkati çeken kardeşlerle yapacağınız bir röportaj olacaktır.
Örnek olarak: Kendi okulunuzda, mahallenizde ya da başka bir okulda, resim yapan, şiir yazan, müzikle uğraşan, oymacılık, marangozluk, dokumacılık gibi el sanatlarından anlayan, boş zamanlarında başkalarına yardım etmek, spor yapmak, pul biriktirmek, kuş ya da çiçek yetiştirmek, tavuk beslemek gibi faydalı işlerle uğraşan birkaç kardeşle bir röportaj yapabilirsiniz. Bütün bu saydıklarımızın dışında bizim aklımıza gelmeyen ya da sadece yaşadığınız çevreye özgü bazı merakları olan kardeşler varsa elbette röportajınızı onlarla yapabilirsiniz. Öyleyse yarışmamızın konusu şu: «BİR MERAKI OLAN, DERS DIŞI ZAMANLARINI GÜZEL BİR İŞLE UĞRAŞARAK DEĞERLENDİREN KARDEŞLERLE RÖPORTAJ».

2 — Röportajlarınızda bize tanıttığınız okulun, mahallenin, köyün ya da kasabanın özelliklerini belirtmeyi, bize anlatacağınız kardeşleri nasıl görmeye gittiğinizi, onlarla neler konuştuğunuzu sade bir dille hikâye etmeyi unutmayın. Kısaca röportajı öyle yazın ki bütün okuyucularımız o kardeşleri sizinle birlikte görmüş gibi olsunlar.

3 — Yarışmaya katılmak isteyen Gönüllü Röportajcılar bize en geç Nisan ayı sonuna kadar birer mektup yazarak:
— Adlarını, soyadlarını
— Hangi okulda okuduklarını
— Oturdukları şehri, kasabayı ya da köyü
bildirsinler, bir de fotoğraflarını yollasınlar. Biz onlara birer «DOĞAN KARDEŞ MUHABİRİ» kartı yollayacağız. Böylece istedikleri yerde bir «DOĞAN KARDEŞ MUHABİRİ» olarak röportaj yapabilirler.

BAHAR YARIŞMALARI

4 — Bu kartları alan kardeşlerin yollayacağı röportajlar en geç Mayıs ayı sonuna kadar elimize geçmiş olmalıdır. Bize gönderilen röportajlar arasından seçilecek en güzel 10 röportajı yazan 10 kardeşe birer «DOĞAN KARDEŞ KİTABI» armağan edeceğiz. Ve yaptıkları röportajları Dergimizde yayınlıyacağız.

ŞİMDİ GÖNÜLLÜ RÖPORTAJCILAR İŞ BAŞINA! HEMEN BİZE MEKTUP YAZARAK FOTOĞRAFLARINIZI YOLLAYIN VE MUHABİR KARTLARINIZI ALIN...

★

B — «SİZ OLSANIZ NASIL BİTİRİRSİNİZ» Yarışması:

İkinci bahar yarışmamız da çok güzel. Doğan Kardeş'in Mayıs sayısında bir hikâye yayınlayacağız. Bu hikâyenin sonunu yazmayı yazar nasılsa unutmuş. Şimdi bu iş size düşüyor. MAYIS SAYIMIZI BEKLEYİN Orada okuyacağınız eksik hikâyeyi en güzel şekilde tamamlayan 10 kardeşe de çok güzel birer DOĞAN KARDEŞ KİTABI!

ŞİMDİDEN BÜTÜN YARIŞMACILARA BAŞARILAR!...

HEDİYELİ ABONE KAMPANYAMIZ DEVAM EDİYOR

Doğan Kardeş Dergisine «3» yeni abone bulan kardeşlere bir «Doğan Kardeş kitabı» hediye edeceğiz.

Kim bu hediyeli abone kampanyasına katılmak isterse, bize bulduğu «3» yeni abone kardeşin ayrı ayrı

— Adını, soyadını
— Ev adresini
— Yıllık abone bedeli olan 10 liradan 3 abonenin tutarı 30 lirayı banka veya posta havalesiyle P.K. 1146 İstanbul adresine gönderdiğini
— Kendi adını, soyadını ve ev adresini

açıkça P.K. 217 Beyoğlu - İstanbul adresine bildirmelidir.

Yapı ve Kredi Bankasının bütün şubeleri abone kabul eder. Yapı ve Kredi Bankasının şubesi olmayan yerlerde abone bedeli posta havalesiyle gönderilir.

Siz de Doğan Kardeş'in hediyelik abone seferberliğine katılınız.
Hepinize şimdiden candan teşekkürler.

EN GÜZEL RENK...

Artık havalar düzelmiş, ağaçlar, çiçekler yapraklarla donanmıştı. Tabiattaki her şey tertemiz ve iç açıcıydı. Bir gün Kocaoğlan bahçeye çıktı. Ilık ılık esen, çiçek kokulu bahar rüzgârı, pırıl pırıl güneş, otlar, yapraklar, çiçekler üstündeki çiğ damlaları, meleyen kuzular, bir anda onu da değiştiriverdi. Koşup, oynamak, bir şeyler yapmak geliyordu içinden. Kaslarında bitmez tükenmez bir kuvvet toplanmıştı.

Belini doğrulttu. Şöyle bir etrafı bakındı.

«Bak bu olmadı» diye söylendi kendi kendine. «Şu benim ev, manzarayı bozuyor. Ne kadar da kirlenmiş, çürük diş gibi sırıtıyor. Her şeyden önce tepeden tırnağa boyanması gerekiyor. Hani öyle kolay bir iş de değil.»

O böyle kendi kendine söylenirken Topkuyruk Tavşan bahçe kapısının önünde durup seslendi.

«Gökkuşağı Kasabasına nereden gidilir dostum?»

«Sağdaki yola sap Köşedeki dükkânın önünden soldaki çayırdan aşağı in.»

«Teşekkürler» dedi Tavşan. «Ev senin mi?»

«Evet.»

«Çok güzel doğrusu. İyi yapılmış. İlk bakışta anlaşılıyor. Yalnız bir de!»

«Evet, bir de ne?» dedi Kocaoğlan.

«Hele bir de boyansa! Renkli resimler gibi olacak. Evet, evet yemyeşil bir ev. Tam da benim düşündüğüm gibi» Kafasında canlanan hayali kaçırmamak için gözlerini yumdu.

Kocaoğlan,

«Ben de onu düşünüyordum» diye söze başladığında Topkuyruk hoplıya sıçrıya uzaklaşıyordu.

Kapıyı açtı. İçeri girdi.

«Yeşil, yemyeşil bir ev!» diye kendi kendine söylendi.

«Hayret! Evi yeşile boyamayı aklımdan bile geçirmemiştim. Hem de kilerde bir kutu yeşil boya olacaktı.»

Kutuyu, fırçalarını aldı ve büyük bir istekle boyamaya koyuldu. Kapıyı yeni bitirmişti. Birden arkasından bir ses işitti.

«Aman bu ne? Ne korkunç renk?» diyordu, Tavuskuşu. «Nereden de aklına geldi?» «Şey» diye kekeledi Kocaoğlan. Kurumlu komşusu Kocaoğlanın sözünü ağzına tıkadı.

«Mavi» dedi. Karşısındaki Kocaoğlanı küçümsiyerek bakıyordu. «Günün rengi mavi. Senin haberin yok mu? Şimdi herkes her şeyini mavi yapıyor. Haydi, biraz terebentin getir de şunu temizliyelim.»

Beraberce yeşil boyayı çıkardılar. Kocaoglan koşup bir kutu mavi boya aldı.

«Kusura bakma,» dedi Tavuskuşu, «daha fazla kalamıyacağım. Terziye gidiyordum. Geç kalmıya-

yım.»

«Tabii, tabii» dedi Kocaoğlan. «İşe başlamak yarısı sayılır. Yardımınız teşekkürler.»

Kocaoğlan işe koyuldu. Harıl harıl çalışıyordu. Bir ara bırakıp dinlenmeyi düşünürken Tilki kardeş yanına geldi.

«Kolay gelsin, komşu» dedi. «Bakıyorum kolları sıvayıp bahar temizliğine kalkmışsın. Çok güzel, bir de ben bu tembelliği üstümden atabilsem. Ev, bark kir, pas içinde. Yalnız, bana kalırsa yanlış bir iş tutmuşsun. Bence aklı başında bir kimse evini maviye boyatmaz, doğrusu. Dostum görmüyor musun şimdi herkes her şeyini mavi yapıyor. Artık mavi görünce midem bulanıyor. Buna düpedüz züppelik denir. Bari sen vazgeç. Beyaz evine yepyeni bir hava verecek. Gel dediğimi yap. Yuvan tertemiz, iç açıcı bir renge bürünsün. Koş bir kutu beyaz boya al. Sen gelinceye kadar ben de bunu çıkarayım.»

Kocaoğlan bakkaldan döndükten sonra ikisi birden kolları sıvadılar.

«Şimdi, sen de bana hak vereceksin. Evinin görünüşü bir çırpıda değişecek.»

Sokak kapısını boyarlarken Tilki kardeş beyaz rengin üstün niteliklerini öve öve bitiremedi. Kapı bitince,

«Haklıymışım değil mi?» dedi. «Ben yarın gelip yardım ederim. Boya kokusu bana dokunur. Daha fazla duramıyacağım.» Öksüre öksüre oradan ayrıldı. Az sonra bahçe duvarının üstünde Zürafa kardeşin kafası belirdi.

«Kardeş» diye seslendi. «Görmüyor musun bahar geldi. Kışın pisliklerini temizlemek, tabiat anaya uymak gerek. Artık sen de şu evini bir boyasan.» Sonra duvara yaklaşıp kapıya dikkatli dikkatli baktı. Gözleri çok miyoptu.

Birden,

«Ne?» dedi. «Beyaza mı boyanmaya kalktın, yoksa? Senin gibi aklı başında birine bu düşüncesizliği hiç yakıştıramadım, doğrusu. En ufak bir lekeyi bile gösterir. İki gün sonra evin halini görme!»

«Ama Tilki kardeş, dedi ki» diye söze başladı Kocaoğlan.

«Bırak, bırak, onun adını anma. Onun sözüyle iş yapılır mı hiç? Tam da akıl alacak adamı bulmuşsun. Sen dediğime bak, kırmızı en elverişli renktir. Hiç kir tutmaz, sonra görünüşü de çok güzeldir. Neşeli renktir doğrusu. Ben de sana yardım ederim. Haydi.»

«Evim itfaiye arabası değil» dedi Kocaoğlan. «Kırmızıyı hiç sevmem.»

«Kırmızıyı sevmediğini nereden biliyorsun. Şimdiye kadar evini hiç kırmızıya boyamış mıydın?»

«Yoo! Ama!...» diye kekeledi öteki.

«Bırak şimdi bunları da» dedi uzun boylu komşu, «git kırmızı boya al.»

Kapı, tekrar temizlendi.

Zürafa daha fırçayı sürer sürmez, Kocaoğlan,

«Dur! Dur! bırak» diye haykırdı. «Bu renk hiç hoşuma gitmedi.»

«Sen bilirsin» diye kızgın kızgın söylendi Zürafa,

«Yazıklar olsun. Sana yardım etmek için çırpınanlara bu türlü davranıyorsun demek.»

«Özür dilerim» dedi Kocaoğlan, «seni kırmak istemedim. Yalnız bu rengi hiç gözüm tutmadı.»

«Peki! Ben karışmıyorum. Sen kendin karar ver.» Boya kovasını öyle hızla yere koydu ki, etraf kırmızı lekelere bulandı.

Zürafa çekilip gittiğinde hava kararmak üzereydi.

Minik ayı ne yapacağını şaşırıp kalmıştı. Düşünceli düşünceli bir eve, bir de boya kovasına bakıp duruyordu.

Bahçedeki yaşlı elma ağacından Akıl Hocası Baykuş'un sesi duyuldu.

«Hangi rengi seversin?»

«Sarı, altın sarısı.»

«Öyleyse ne duruyorsun evini sarıya boyasana. Sen başkalarının dediklerine kulak asma. Her şeyden önce evinin rengini kendin beğenmelisin.»

«Sağol» dedi Kocaoğlan, «beni büyük bir sıkıntıdan kurtardın.»

Devamı sh. 49 da

Doğan Kardeşten HABERLER

VİYANA ÇOCUK KOROSU

Viyana Çocuk Korosu kendilerine armağan edilen sazlarla

Müzik, bütün insanları birbirine bağlıyan, onların birbirlerine sevgi duygularını sağlıyan en kısa yoldur. Bir besteyi, bir şarkıyı dinlerken, bir opera seyrederken bütün sıkıntılarımızı, dargınlıklarımızı unutur, her yanı sevgili sesler, melodilerle dolmuş buluruz. Müzikle uğraşan insanlar iyi kalbli, iyi düşünen, düzenli ve çalışkan insanlar olurlar. Çevrelerinde sevilirler. Kötü, zararlı, abur-cubur şeylerle vakit kaybetmedikleri için karakterleri sağlam olur.

İşte size geçen sayılarımızdan birinde geleceklerini haber verdiğimiz «Viyana Çocuk Korosu» böyle çalışkan, sevimli kardeşlerden kurulmuş ünlü bir topluluk. Onları yurdumuza Yapı ve Kredi Bankası Avusturya'dan çağırdı. İstanbul'da ve Ankara'da iki konser verdiler. Türkiye'den sonra da konserler vere vere tâ Japonya'ya kadar gidecekler.

İstanbul'daki konser büyük bir sanat şöleni oldu. Onları dinlemeye, seyretmeye doyamadık. Görseniz ne kabiliyetli, ne cici kardeşler. Sesleri anlatılmayacak kadar güzel, disiplinli. Bütün dileğimiz ilerde bizim de yüzümüzü ağartacak bir çocuk korosunun ülkemizde kurulması. Batı müziği ile uğraşan kardeşlerimizin sayısı gün geçtikçe artıyor. Bir gün elbette bu güzel besteleri dünya Türk çocuklarından dinliyecek.

Viyana Çocuk Korosu Avusturya'da imparator Maximilian'ın zamanında kurulmuş. 15 inci yüzyılda. Yani 5 yüzyıllık bir geçmişi var. O gün bu gündür on binlerce güzel sesli çocuk orada şarkılar söylemişler. İçlerinden büyük bestecîler de çıkmış. Örneğin Franz Schubert 1808 den 1813 e kadar koroda çocuk şarkıcı olarak çalışmış.

Viyana Çocuk Korosu'nun geçen yıl Beyaz Saray'da merhum devlet başkanı John Kennedy'nin huzurunda verdiği konser de çok parlak olmuş.

Ama şüphesiz bu küçük şarkıcılar en güzel sürprizlerini Türkiye'de yaptılar. İstanbul'da Tepebaşı tiyatrosunda verdikleri konser sırasında önce Haydn, Mozart, Mendels n Bartholdy gibi bestecilerin eserlerini okudular. Sonra Johann Strauss'un motifleri üzerine yazılmış «ESKİ VIYANA'NIN HIKAYELERİ» adlı komik bir opera temsil ettiler. Üçüncü kısımda da Avusturya Halk Türküleri söylediler. Dinleyenler onları sevinç ve heyecanla alkışlıyorlar bir şarkı daha söylemelerini istiyorlardı. Tam o anda Doğan Kardeş'in Genel Yayın Müdürü Vedat Nedim Tör amca sahneye çıkarak «Şimdi Viyanalı küçük şarkıcıların sizlere büyük bir sürprizi var» dedi. Koro sefi işaretini verdi. Dinleyiciler heyecanla beklerken birden tanıdık bir melodi ile karşılaşarak şaşırdılar. Evet evet, bu, hepimizin yakından bildiği «Süpür-

Başbakanımız İsmet İnönü Koro üyeleriyle.

Mehmet Ali Akpınarlar

gesi Yoncadan» türküsü idi. 4 sesli koro için ünlü bestecimiz Cemal Reşit Rey tarafından armonize edilmişti. Biliyorsunuz bu yıl hem Doğan Kardeş, Hem de onun bağlı bulunduğu YAPI ve KREDI BANKASI, 20 yaşına basıyorlar Bu yıldönumu dolayısiyle hazırlanan büyük «SANAT VE KULTUR PROGRAMI»nın bir yenilığı de 76 halk türkumüzün ünlu bestecilerimiz tarafından çok sesli koro parçaları olarak bestelenmesi En ünlu on bestecimiz bu guzel teşebbüsü heyecanla desteklediler Ve 76 çok sesli halk türküsü kazandık Bu turkuleri ilerdeki aylarda Ankara Devlet Operası, Istanbul Operası korolarından, plâklardan, radyolardan dinliyeceksiniz. İşte uluslararası kuçuk sanat elçileri olan Viyana Çocuk Korosu da bu bestelerden biri olan «Süpurgesi Yoncadan Eminem» türküsünü butün dunyaya yayacak Ne kadar sevinsek yeridir Yapı ve Kredi Bankası da onların bu guzel davranışlarını karşılıksız bırakmadı. Sahneye yeniden gelen V. N Tör amca «şimdi de bizim onlara bir surprizimiz var» dedi. Ve korodaki bütun şarkıcı kardeşlere birer kuçuk «saz» armağan etti Çocuklar bu guzel, pırıl pırıl bağlamaları sevincle alarak teşekkür ettiler.

Ankara'da da başarılı bir konser veren Viyana Çocuk Korosu üyelerini başbakanımız Inonü de dinledi. Ve onları çok beğendiğini soyledi

Bu değerli topluluk boylece arkalarında unutulmaz anılar bırakarak Turkiye'den ayrıldı

★

İDIL BIRET'IN KONSERLERİ

Doğan Kardeş okuyucularının yıllardır başarılarını sevinç ve gururla takip ettikleri İdil Biret artık uluslararası bir ün kazandı. Bu yıl Amerika'da verdiği konserlerde muzik çevreleri onu hayranlıkla alkışladılar. Hele Boston şehrinde Başkan Kennedy'nin öldurulduğu gun verdiği konser dinleyenlerin yıllarca unutamıyacakları bir sanat olayı oldu. Artık bir genç kız olan İdil Biret geçen ay içinde yurdumuzda da konserler verdi. İstanbul'da, Ankara'da ve İzmir'de çaldığı eserlerle büyük sanat kabiliyetini, ustalığını tekrar tekrar ortaya koydu. İdil Biret artık yeryuzunun sayılı virtuozlarından biridir. Onun başarıları ülkemizin yuzunu ağartıyor. Ne kadar gurur duysak yeridir.

★

DOĞAN KARDEŞ ÇOCUK ROMANI ARMAĞANI..

YAPI ve KREDİ BANKASI'nın kuruluşunun 20 nci yıldönumu dolayısile buyuklerarasında açtığı «DOĞAN KARDEŞ ÇOCUK ROMANI YARIŞMASI»na katılma süresi mayıs ayı başında sona eriyor Sizlere gelecek yıl çok guzel telif romanlar sunabileceğimiz için seviniyoruz.

★

AĞAÇ DOSTU

İDİL ÖZERDEM

Hepinizin tanıdığı İdil Ozerdem DOĞAN KARDEŞ'e bir teklifte bulundu «Hayvan Dostları'nın resimlerini yayınlıyorsunuz da, AĞAÇ DOSTLARI'nın resimlerini neden yayınlamıyorsunuz? Ben resmimin Ağaç Dostu olarak basılmasını istiyorum» diyor. İdil Kardeşin bu teklifini sevinçle karşıladık. İşte onun resmini Doğan Kardeş'in ilk Ağaç Dostu olarak yayınlıyoruz. Artık bahar da geldi. Butün ağaç dostlarına müjde. Bundan boyle sayfalarımızın izin verdiği olcude onların da resimlerini yayınlıyacağız.

Mehmet 11 yaşında

BİR RESSAM KARDEŞİN SERGİSİ

Güzel resimler yapan kardeşlerin sayısı durmdan artıyor. Onların yeni sergileri açıldıkça çok sevinıyoruz. İşte MEHMET GÜNSÜR kardeş de bunlardan biri. İlk sergisini babası NEDİM GÜNSÜR'e birlikte İstanbul Alman Galerisi'nde açtı Mehmet Günsür henüz 9 yaşında İlkokul III üncü sınıfta okuyor Resim yapmaya 3 yaşında başlamış Önce desenler yapıyormuş, sonra sulubeya kullanmaya başlamış bu yıl da yağlıboya resimler deniyormuş

MEHMET GÜNSÜR bu sergisinde daha çok babasıyla ortak konuları işlediği resimlerini sergiledi Örneğin babası gecekonduların resimlerini yaparken Mehmet Günsür kardeş de kendi tuvalini, fırçasını almış gecekondu resimleri yapmış

Mehmet kardeşin resimleri güzel renklerle süslü. Istelik dikkatle ve bol bol çalışıyor Evde yüzlerce resmi daha var. Boyle çalışmakta devam eder, sağlığına iyi bakar, bol bol okursa, ozellikle iyi, faydalı kitaplar, dergiler okursa ilerde çok değerli bir sanatçı olabilir. İlk sergisi bize bu konuda büyük bir ümit ve güven verdi

ÇAKALIN MİSAFİRLİĞİ

★

Derleyen :
S. Türkis NOYAN

★

Vaktiyle bir keçi, bir maymun ve bir de köpek hep bir arada bir evde otururlarmış. Bu üç arkadaş komşu koyde oturan çakal ile ahbap olmuşlar. Çakal çok yırtıcı bir hayvan olmakla beraber, zaman zaman onu ziyarete giderlermiş. Çünkü çakal konukseverlik geleneğini çiğneyip onlara saldıramazmış. Fakat günün birinde çakal onların evine gelmeye kalkarsa diye fena halde korkarlarmış, çünkü o zaman bu vahşi hayvanın kendilerine saldırıp parçalayacağını zannederlermiş.

Günün birinde, çakalın kendilerini ziyarete gelmesini önlemek için, köpeğin aklına güzel bir çare gelmiş. Çakalın evine gitmeye niyetlendiği zaman once bahçeden bir yaprak koparır, onu uzun zaman güneşe koyup kurutur, ondan sonra sararmış, solmuş olan yaprağı yanına alarak yola çıkarmış. Çakalın evine geldiği zaman da ilk fırsatta kuru yaprağı ona gösterir: «Baksana kardeşim,» dermiş. «Seni görmek için tâ nerelerden geliyorum. Evden çıktığım zaman bu yaprağı koparmıştım. Buraya gelene kadar kupkuru oldu!»

Çakal bu sözleri duyunca köpeğin evinin çok uzaklarda olduğunu zannedermiş ve onu ziyarete gitmeye hiç hevesi kalmazmış.

Maymun da çakalın evine gideceği zaman aynı köpek gibi yapmış ve çakalı her seferinde aldatmış. Keçi ise arkadaşlarının yanlarına birer yaprak alarak çakalın ziyarete gittiklerini görünce, bunu ona hediye götürüyorlar zannetmiş ve o da çakala gitmeden evvel bahçeden bir yaprak koparmış. Fakat o, arkadaşlarından daha güzel bir hediye götürmek niyetiyle, yaprağı güneşe koyup kurutmamış, onu taze ve yeşil olarak çakala sunmuş: «Bak sana evimin bahçesinden koparduğum güzel bir yaprak getirdim,» demiş.

Çakal yemyeşil yaprağı görünce: «Nasıl oluyor da köpek ile maymunun getirdikleri yapraklar soluyor da seninki böyle dipdiri kalıyor? Sen de onlarla birlikte çok uzak bir köyde oturmuyor musun?» diye sormuş. Keçi aklına hiçbir kötülük getirmeden: «Bizim köyümüz uzakta değil ki, hemen şuracıkta, şu ormanın öte tarafında,» diye cevap vermiş. Bunun üzerine çakal: «İyi öyleyse, madem ki bana bu kadar yakın oturuyorsunuz, günün birinde ben de size konuk gelirim,» diye homurdanmış.

Gerçekten de çok geçmeden üç arkadaş çakalın kendilerini ziyaret etmek üzere yola çıktığını haber almışlar. Üçünü de bir korku, bir telâş almış. Kaçacak saklanacak delik aramışlar. Kö-

MASALI

pek su küpünün arkasına gizlenmiş, maymun bahçedeki en yuksek ağacın dalına tırmanmış, keçi ise yol kenarındaki çalıların arasına girmiş. Fakat boynuna bağlı olan ipin yolun üstüne kadar uzandığını farketmemiş Az sonra çakal gelmiş. Evde kimseyi bulamayınca kendi kendine soylenmiş: «Bu kadar yoldan geldim, kimse beni karşılamadı Bari şu küpten bir yudum su içeyim.» Tam maşrapayı kupe daldıracağı sırada arkasında gizli olan köpeği gormuş. Fena halde kızarak: «Demek beni aldattınız ha? Hem evinizi bana bildirmediniz, hem beni ağırlamaktan sakındınız!» diye bağırmış ve dişlerini öfke ile kopeğin ensesine geçirerek onu saklandığı yerden çekmiş çıkarmış.

Köpek can acısından ulumaya başlayınca, ağacın tepesine tırmanmış olan maymun da korkudan aşağıya yuvarlanmış. Çakal onu da pençesi ile yakalamış Sürükliye sürükliye kendi koyune doğru goturmeye başlamış. Fakat yolun üzerinde bir ip görunce, iki tutsağını bu ipile bağlayıp götürmek daha işine gelmiş. İpi yerden kaldırıp çekince çalıların arkasına saklanmış olan keçi de ortaya çıkmaz mı? Çakal buna büsbütün sevinmiş: «İşte, üçünüzü de yakaladım! Sizi gidi yalancılar sizi!» diye bağırmış. Sonra keçinin ipi ile üç arkadaşı sıkıca birbirine bağlamış ve evine götürmüş. Orada üçünü de parçalayıp yemiş

O gün bu gündür, kendisini bir yabancıya tanıtanların hangi koyden olduklarını doğru ve açık olarak söylemeleri âdet olmuştur.

ÖRÜMCEKLE ÇAKAL

Çok eski zamanlarda, hayvanların da insanlar gibi köylerde hep bir arada yaşadıkları devirde, yeryuzunde buyuk bir kuraklık olmuş, kimsenin içecek bir damla suyu kalmamış. İnsanlar da, hayvanlar da susuzluk yüzunden büyük sıkıntı çekiyorlarmış. Yalnız «Çalı şeytanları» adındaki kabilenin yaşadığı topraklarda berrak, pırıl pırıl bir göl varmış, ama ona da kimse dokunmaya cesaret edemezmiş.

Hayvanların en kurnazı olan örumcek, gunun birinde kendisine su tedarik etmek için bir çare bulmuş. İki tane içi boş su kabağı alarak birbirine bağlamış ve görünmeyen yerlere ufacık birer delik delmiş. Sonra Çalı şeytanlarının golüne yollanmış. O gün Çalı şeytanları ava

çıkmışlar ve çocuklarını göl başında nöbetçi olarak bırakmışlar. Örümcek küçük Çalı şeytanlarına yaklaşarak: «Çocuklar, üstüm başım pek tozlandı, biraz göle girip yıkanabilir miyim?» diye sormuş. Çocuklar: «Pek iyi, gir ama, sakın bir damla su alıp götürme!» diye cevap vermişler Örümcek: «Aa, hiç öyle şey yaparmıyım?» diyerek hemen soyunmuş, sonra birbirine bağlı olan kabakları tıpkı bir can yeleği gibi beline dolamış ve suya girip yüzmeye, yıkanmaya başlamış. O çırpındıkça kabakların ufak deliklerinden içlerine su doluyormuş Fakat küçük Çalı şeytanları, onun kendi kendine yüzemediği için, içi hava dolu kabakları can kurtaran diye kullandığını zannettiklerinden hiçbir şeyin farkına varmıyorlarmış. Örümcek kabakların su ile iyice dolduklarını anlayınca sudan çıkmış ve evine dönmuş.

Bunu duyan çakal soluğu örümceğin evinde almış. Avucuna bir yumurta sokarak yanağını şişirmiş ve örümceğe: «Örümcek kardeş, sen hayvanların en akıllısısın. Benim de derdime bir çare bulursun elbet. Baksana ağzımın içinde bir çıban çıktı, yanağım fena halde şişti. Acaba onu sıkıp beni kurtaramaz mısın?» demiş. Örümcek çakalın ağzındaki çıbanı muayene etmek için parmağını onun ağzına sokmuş. O zaman çakal «hart» diye örümceğin kolunu yakalamış ve demiş ki: «Bana evindeki suyu nereden bulduğunu söylemezsen seni bırakmam, şuracıkta paramparça ederim.»

Örümcek hiç istifini bozmamış. «İstediğin o olsun çakal kardeş Gel sana nereden su bulduğumu göstereyim.» diye cevap vermiş ve beline kabakları bağlayıp Çalı şeytanlarının gölüne nasıl girdiğini anlatmış

Çakal da aynı şeyi yapmaya karar vermiş ama, örümcekten daha kuvvetli olduğunu düşünerek, beline iki kabak bağlıyacağı yerde iki büyük testi yüklenmeyi daha uygun bulmuş

Örümcek yeniden Çalı şeytanlarından gölde yüzmek için izin istemiş ve çakalla birlikte suya girmiş. Tabii örümceğin beline bağlı olan küçük kabaklar çabucak su ile dolmuş ve o da fazla oyalanmadan kıyıya çıkıp evine dönmüş. Fakat çakalın beline bağlı testiler çok büyük olduğundan ancak ağır ağır doluyorlarmış. Nihayet çakalın da işi bitmiş ve sudan çıkıp köyüne yollanmak istemiş. Fakat belindeki testiler o kadar ağırlaşmışlar ki bir türlü kendini kaldıramıyormuş. Belindeki ip de testilerin yükü ile gerildikçe gerilmiş, çakalın nefesi kesilmiş, boğulacak gibi olmuş. Göl başında nöbet bekleyen küçük Çalı şeytanları bunu görünce çakalın hilesini hemen anlamışlar. Doğruca köylerine koşup büyüklerine haber vermişler. Onlar da ellerine geçirdikleri sopaları kapıp göl başına dönmüşler orada ağır, su dolu testileri ile sudan çıkmaya çabalayan çakalı postundan yakalayıp çayırların üstüne yatırmışlar ve kocaman sopaları ile iyice dövmüşler. Çakal onların elinden zor kurtulmuş, testileri bırakıp evine kaçmış, orada bir köşeye sinerek vücudunun sızlamasından inlemeye başlamış. Fakat Çalı şeytanları onun peşini bırakmamışlar, evinin içine kadar girmişler. Çakal onların geldiklerini duyunca kendini yere atmış ve ölü taklidi yapmış Küçük şeytanlardan biri onu bulmuş ve yanıbaşına çömelmiş, eline de küçük bir kemik almış: «Ah zavallı çakal, sana pek acıdım, olmeseydin sana elimdeki şu güzel kemiği yedirirdim. O zaman acılarını unutur sapsağlam olurdun» demiş.

Çakal bu sözleri duyunca dayanamamış, gözlerini açarak: «Ben daha ölmedim. Ver hele o kemiği!» diye homurdanmış. Bu sefer etrafına toplanan Çalı şeytanları: «Daha ölmedin ha? Öyleyse seni biraz daha dövelim!» diye bağırmışlar ve yeniden sopalarını çakalın sırtına indirmeye başlamışlar. Çakal can havliyle yerinden fırlamış ve bir daha dönmemek üzere ormana kaçmış.

O günden beri çakallar hep dağlarda, ormanlarda vahşi bir halde yaşarlar.

DOĞAN KARDEŞ POSTASI

Sevgili Doğan Kardeş,

Bu mektubu sana çok uzaklardan, Almanya'dan yazıyorum. Burada biz Stuttgart yakınlarında bir köyde oturuyoruz. Fakat buranın köyleri bizim şehirlerimiz kadar güzel. Tabii bu güzel şeylerin hepsini Almanlar çalışarak elde etmişler. Hattâ ben yeni geldiğimde bu kadar çok çalışmalarına şaşmıştım. Bizim evsahibimiz bayan, hem ev işi yapıyor, hem sebze yetiştiriyor, hem tavşanlara bakıyor, hem de bir kasapta temizleyici olarak çalışıyor. Evsahibimizin tavşanları çok güzel. Bazan onlara ben bakıyorum. Şimdi bir tanesi yavrulamış da. Yavruları çok güzel. Burada okula gidiyorum. Henüz başlayalı çok olmadı. Buradaki okullar ders devreleri bakımından daha değişik. Bizde olduğu gibi yazın tatil yok. Nisanda karne alınıyor. Yani herkes bir sınıf yükseliyor. Burada sınıfta kalmakta yok. İlkokul 8 sınıf. Belki bu yıl 9 sınıf olacak. 4 üncü sınıfta herkes imtihana sokuluyor. Eğer yalnızca ilkokula gidecekse devam ediyor. Başka bir okula gidecekse 4 üncü sınıftan gideceği okula nakledilyor. Almancam çok iyi. Arkadaşlarımı da çok. Onlarla koyun yüzme havuzuna gidiyorum. Almanya'nın önemli şehirlerinden olan MUNICH ve STUTTGART'ı gördüm. Çok güzel şehirler.

Bir gün memleketimin de Almanya gibi ileri ve güzel olmasını dilerim. Hoşça kal.

Gülden GÜNVER — STUTTGART

Sevgili Doğan Kardeş,

Ben senin kitap okuma yarışmanı kazanan 82 kardeşten biriyim. Adım Selim Deringil'dir. Sana çok teşekkür ederim. Yarışmaya katılan mektubumu İstanbuldan yazmıştım. Fakat şimdi babamın görevi gereği Moskovadayız. Babam buradaki Türkiye Büyükelçiliğinde görevli. Ben bir İngiliz okuluna gidiyorum. Bu okulu İngiliz Büyükelçiliği kurmuş. Burada bir akvaryumum var. Doğan Kardeş'i bana İstanbuldan anneannem yolluyor. Her aybaşı postacı kapıyı çalıyor ve seni bana verince sevincim sonsuz oluyor. Senin yeni çıkan kitaplarını da bana yolluyor anneannem. Bana lütfen akvaryumun nasıl güzelleştirilip renklendirileceğini anlatır mısın? Çok memnun olurum. Senin pul köşeni çok beğeniyorum. Benim de koleksiyonum var. Bu şekilde pul biriktirmenin doğru şeklini öğrenmekteyim. Sana daha hikâye ve başka yazılar da göndereceğim. Şimdilik hoşça kal.

Selim DERİNGİL — MOSKOVA

Sevgili Selim Kardeş,

Sana akvaryum konusunda kısa bazı bilgiler veriyorum: «EV AKVARYUMU» tercihan kenarları madenî, etrafı camî olan cinsinden seçilmelidir. Akvaryum aydınlık bir köşeye konmalı ama güneş ışığı doğrudan doğruya üzerine gelmemelidir. Dibine 5-6 cm kalınlığında bir temiz kum-çakıl karışımı yayılmalıdır. Balıkların soluyabilmesi için akvaryuma bazı su bitkileri konmalıdır. Bu bitkiler balıklara yüzecek bir bölge bırakmak şartıyla akvaryumun arkasına doğru ve köşelere konulmalıdır. Bu bitkiler arasında en çok oksijen verenleri: Vallisneria, Sagittaria, Anacharis'tir. Akvaryumda balık çoksa bu bitkilerin sağladığı oksijen yetmiyeceğinden (oksijenin yetmediği balıkların suyun yüzüne çıkmalarından anlaşılır) bir yardımcı oksijen âleti konulmalıdır.

Akvaryuma midye gibi kabuklu deniz hayvanları, mercan vs. konulmamalıdır. Bunlar zararlı olur.

Şimdilik bu kadar. Başka sormak istediklerin varsa yaz bana. Kendini soğuklarda uşutme. Sevgilerimle.

DOĞAN KARDEŞ

Üretim Kahramanlarını Selamlıyoruz!

Bu sayfada iki kahraman kardeşin mektuplarını okuyacaksınız. Bu kardeşler de birer savaş kahramanı. Ama topla tüfekle kazanılan bir savaş değil, bilgiyle, çalışmayla, iyi niyet ve akılla kazanılan bir savaş. Düşmanları da bilgisizlik, tembellik, gerilik. Bu kardeşler birer üretim kahramanı. Köylerinde yüzyıllardanberi süregelen geri üretim usullerini, kısır gelenekleri devletin de yardımıyla değiştiriyorlar. Bu kardeşlerin bağlı olduğu teşkilâtı hepiniz tanıyacaksınız: 4K

4K üyesi kardeşlerden söz açan yazılarımız büyük ilgi uyandırdı. Birçok okuyucumuz onlara mektuplar yazdıklarını bildirdiler. Biz de yurdumuzda 4K üyelerinin bulunduğu bütün köylere birer mektup yazarak 4K üyesi köylü kardeşlerin yaptıkları çalışmaları bize yazmalarını istedik. İlk olarak iki kardeşten cevap geldi. Biz de onların kişiliğinde bütün 4K üyesi köylü kardeşleri birer üretim kahramanı olarak selâmlıyor, yazılarını sevinçle basıyoruz. Okuyunca anlıyacaksınız. 4K teşkilâtı üyesi kardeşler sayesinde yurdumuzun görünüşü değişiyor. Düşünün, onbinlerce köyde yüzbinlerce küçük kardeş aynı şeyleri yapsalar, büyükler de onlara özenerek geri, verimsiz gelenekleri, görenekleri bir yana bırakıp çağdaş, uygar teknikle çalışsalar nasılmaz değişmeler olmaz mı ülkemizde?

Bu yüzden geleceğin rahat, zengin, ileri Türkiyesi bu küçük köylü kardeşlerin omuzlarında yükselecek. Siz de onlara yardımcı olunuz. Onlara mektuplar yazınız, kitaplar, dergiler hediye ediniz. Böylece yalnız olmadıklarını takdir edildiklerini görsünler.

Sayın Doğan Kardeş,

Köyümüzde 4-K 1958 de kuruldu. Ve ben 1959 yılında Arıcı projesine girerek beş yıl hizmet ettim. 12 yaşındayım. Arının cinslerini öğrendikten sonra 3 sepet arılarımı kovanlara aktarma yaparak elde ettiğim bilgilerle çok faydalar sağladım 20 adet kovanım oldu. İstiyenlere de bol para ile damızlık arı sattım. Bunun haricinde sene icabı 60-65 kilo herbirinden bal aldım. Bahn kilosunu 15 liraya kadar sattım ve bu suretle hevesim çok yükseldi

Sayın Devletimize, milletimize, sayın teknisyenlerimize selâm eder hurmetle ellerinden ayrı ayrı sıkarım

Suleyman Ulu Çetmi Koyu 4-K üyesi Amasya — Gumuşhacıkoy

Sayın Doğan Kardeş,

Koyumuzde 4-K grubu 1957 yılından beri devam etmektedir. 1961 den beri tavukçuluk üyesiyim, yani tavukçuluk projesinde çalışıyorum Yaşım 11 dir 1961 yılında yapılan başarı gununde beslediğim tavuklar beğenildiği için hediye olarak tavuklarıma yem verdiler. Bu yemler fabrikada hazırlanmış olduğundan tavuklarımı daha iyi besledi.

Yine 1962 ve 1963 başarı gunlerinde beslemiş olduğunu tavukların birincilik alması ile 4-K tarafından bir adet kumbara, bir dolma kalem ve bir torba yemle bir adet de atlet bana hediye edildi. Bu almış olduğum kuçuk hediyeler projem uzerinde daha fazla çalışmamı sağlamıştır.

Butun bu sayede yerli tavukçuluk koyumuzde ortadan kaldırılmıştır. Bunun yerine daha bol yumurta veren Legorn ve Newhemşir ırkları yer almıştır. Yine 4-K sayesinde tavukların beslenmesi de değişmiştir. Butün vatandaşlar tavuklarını fenni yemle beslemektedirler.

Netice olarak koylumuz 4-K dan her bolumde istifade etmektedir. Benim projem tavukçuluk olduğu için ben ancak bu bakımdan yazabildim. Selâmlar.

Mustafa Işık Bulgurluk Koyu 4-K grubu Tavukçuluk üyesi

Ereğli — Konya

4 K Çocuklarına Yazınız!

Karagözcük — Babacığım, bugün sınıfta, öğretmen bana bir 4-K çocuğundan gelen mektubu okuttu.

Karagöz — 4-K'larla mektuplaşma işi yürüyor mu?

Karagözcük — Hem de nasıl. Yalnız bizim sınıfta 5 arkadaş 4-K'larla mektuplaşıyoruz.

Karagöz — Aaa, bak buna çok sevindim. Anlat bakayım ne diyordu mektubunda o 4-K çocuğu?

Karagözcük — Tavukçuluk yapıyormuş, köyündeki tavuklar yılda en çok 150 yumurta verirlermiş. Bu 4-K çocuğunun tavukları yılda 250 yumurta vermeye başlamışlar.

Karagöz — Ne diyorsun? Demek tavuk başına yılda 100 yumurta fazla alıyorlar.

Karagözcük — Evet babacığım, yılda 100 yumurta daha fazla.

Karagöz — Toptan yumurta fiyatını 25 kuruştan hesap edersek, demek tavuk başına yılda 25 lira daha fazla gelir sağlıyabiliyorlar.

Karagözcük — Türkiye'de acaba ne kadar tavuk var?

Karagöz — Dur sana Şimdi söyliyeyim. (İstatistik Yıllığına bakar) Hah buldum. Türkiye'de yuvarlak hesap 20 milyon tavuk varmış.

Karagözcük — Öyleyse babacığım, bütün Türkiye tavukları, yılda 150 yumurta yerine 250 yumurta verseler 2 milyar yumurta daha fazla elde edilecek.

Karagöz — Evet yavrum, bunlar da 25 kuruştan 5 yüz milyon lira fazla gelir sağlıyacaktır.

Karagözcük — Düşün babacığım, bu ne büyük fark. Yalnız yumurta gelirinden 5 yüz milyon lira bir artış.

Karagöz — Tabiî ya.. Kalkınma dediğin böyle olur işte..

Karagözcük — Öğretmenimiz de öyle dedi babacığım, yalnız tavuklar değil, inekler de sütlerini böyle arttırırlarsa, sığırlar da kilo alıp semirirlerse süt ve et geliri de milyonlarca lira çoğalacak.

Karagöz — Tabiî ya... Bu artışlar neden oluyor, sen asıl onu bana söyle.

Karagözcük — Bütün sınıfta arkadaşlar bunu düşündük, şu karara vardık. Bütün bu artışların sebebi bakım ve bilgidir.

Karagöz — Aferin size çocuklar. Evet bakım ve bilgi sayesinde bu 4-K çocukları tavuklarından, ineklerinden daha çok verim alıyorlar. 4-K çocukları tavukların verimini arttırmak için onlara nasıl bakılmasını, onları nasıl beslemek gerektiğini biliyorlar. Tavuklar da nankörlük etmiyorlar, derhal karşılığını veriyorlar, yani daha çok yumurtluyorlar. İnekler de öyle, daha çok süt veriyorlar.

Karagözcük — Ben bu 4-K çocuklarını çok seviyorum babacığım, onlara karşı içimde büyük bir saygı duyuyorum. Bu memleketin gerçek vatandaşları onlar... Elle tutulur, gözle görülür yararlı işler yapıyorlar. Onları bayağı kıskanıyorum.

Karagöz — Aferin sana yavrum, bu sözlerini çok beğendim. Şimdi sana ve bütün Doğan Kardeş okuyucularına düşen ödev 4-K çocuklarına mektuplar yazarak, onları bu işlerinde desteklemek, yaptıkları bu büyük hizmetleri alkışlamak.

Karagözcük — Biz de bunu yapıyoruz babacığım.

Karagöz — Var olun, sağ olun..

İKİ 4-K ÜYESİ KARDEŞİN ADRESİ

Suleyman Ulo: Çetmi köyü 4-k uyesi Antasya-Gümüşhacıköy

Mustafa Işık: Bulgurlu köyu 4-k üyesi EREĞLİ - KONYA

Kadın elinde buyukçe bir zembil taşıyordu.

DOĞAN KARDEŞ'İN HEYECANLI HİKÂYESİ

Uğursuz Hisar

AKŞAMIN karanlığı kasabanın dar sokaklarına çökünce ortalık tenhalaşıvermişti. Dr. Sedat son hastasını da uğurladıktan sonra, yazı masasının başına döndü ve mesleğine ait bazı yazılar okumak üzere duvardaki raftan kalın bir kitap indirdi. Günün yorucu işleri bittikten sonra muayenehanesinde bir süre daha oturup çalışmayı adet edinmişti. Fakat okumakta olduğu konuya henüz dalmıştı ki, birden yanıbaşındaki pencerenin camı hafifçe vuruldu. Dr. Sedat perdeyi aralayıp dışarı bakınca, sokakta 9-10 yaşlarında bir oğlan çocuğunun durmakta olduğunu gördü. Çocuk kucağında irice, şekilsiz bir bohça taşıyordu. heyecanlı, telaşlı bir hali vardı, korkulu gözlerle etrafına bakınıyor, kesik kesik soluyordu. Doktoru görünce: «Çabuk kapıyı açın Doktor

bey, burada daha fazla duramam...» diye seslendi. Dr. Sedat içinden: «Herhalde evinde birisi hastalanmış olacak.» diye düşünerek kapıyı açmaya gitti. Çocuk sanki bir an bile beklemeye sabrı yokmuş gibi, kapı daha aralanır aralanmaz çevik bir hareketle içeri süzüldü ve: «Kusuruma bakmayın Doktor bey, sizi bu saatte rahatsız ettim. Ama başka bir çare de bulamadım. Ne olur bana yardım edin.» dedi, sonra Doktorun bir şey sormasına meydan vermeden, elinde hâlâ daha sımsıkı tuttuğu, sekilsiz ve kirli bir paçavradan ibaret bohçayı bir kenarından aralad. Kumaşın kıvrımları arasından pırıl pırıl siyah gözlü zeki bakışlı bir köpek başı çıktı. Çocuk hemen sözüne devamla: «Size Topacı getirdim Doktor bey.» diye anlattı. «Zavallı çok hasta, her tarafı yara bere içinde, ayağı da kütük gibi şişmiş. Çok acı çekiyor. Ne olur, ona bir bakın, onu iyi edin...»

Doktor Sedat gülsün mü, kızsın mı şaşırmıştı. Akşamın bu saatinde, tam rahat rahat okuyacağı bir sırada, bir köpek için rahatsız edilmek... Doğrusu böyle bir şey ilk defa başına geliyordu. Fakat karşısındaki sevimli çocuğu terslemeye ve geri çevirmeye de gönlü razı olmadı. Gerek yavrucağın, gerekse kucağındaki köpeğin halislarında öyle yalvaran bir ifade vardı ki... Gülümseyerek «Aslında hayvanlara baylar bakar, ama hadi gel bakalım, sevgili Topacının derdi neymiş anlıyalım.» dedi ve çocukla birlikte muayene odasına geçti. Önce köpeğin başını okşıyarak onun dostluğunu ve güvenini kazanmaya çalışması gerekti. Bu esnada da küçük misafiri ile konuşuyordu «Senin ismin ne bakalım?» «Erdal». «Nerede oturuyorsun?» «Tepedibi mahallesinde.» «Ooo evin de bayli uzakta imiş. Annen bu saatte köpeğini buraya getirmene nasıl izin verdi?» «Şey... Doğrusunu isterseniz annem buraya geldiğimi bilmiyor. Topacı size getirdiğimi haber alırsa çok kızar...» «Neden?» «Çünkü Topaç arkadaşım Cem'in köpeği. Annem de bana Cem ile ilgili şeylerle uğraşmamı yasak etti.» «Cem fena bir çocuk mu?» «Hayır çok iyi çocuk. Ama onun bir halası var, işte o çok fena kadın. Kimse ile geçinemiyor, herkese kötülük ediyor. Hele Cem'e çok fena davranıyor. Ona evin içinde en ağır işleri gördürüyor, üstelik ufacık bir kusur işlese onu dövüyor, bodruma kapatıyor, aç bırakıyor. Cem ile ilgilenen komşulara da düşman kesiliyor, ilk fırsatta onlara zivan verecek bir şey yapıyor» Bu sırada Dr. Sedat köpeği muayene etmişti. Gerçekten hayvancağızın durumu acıklıydı. Vücudu çizik, sıyrık ve yaralarla kaplı idi. Sol ön ayağının iki ayak parmağı arasına da koca man bir kıymık saplanmış, bundan dolayı ayağı iltihaplanmış ve şişmişti. Dr. Sedat köpeğin canını acıtmamaya çalışarak yaralarını temizledi ve üzerine ilâç sürdü. Erdal da ona yardım ediyor, köpeği tutuyor, onu yatıştırmak için okşuyor ve Doktora istediği âletleri, ilâçları uzatıyordu.

HERKES GELECEĞİNİ KÜÇÜKKEN HAZIRLAR

Çocuklarını seven, onların geleceğini düşünen ana babalar, yavrularını Doğan Sigorta'nın tahsil ve çeyiz sigortalarına yazdırırlar. Çocuklar için hazırlanan bu sigortalara ne kadar erken başlanırsa elde edilecek istifade o kadar fazla olur.

Doktor Sedat bir yandan da Erdal ile konuşmaya devam ediyordu: «Pek iyi, ama Erdal, neden Cem köpeğini bana kendi getirmedi?»

«Bilmiyorum. Cem birkaç gündür hiç ortalıkta görünmüyor. Okula da gelmedi. Ben de onu merak ediyorum. Ama evlerine de gidip soramıyorum.»

«O halde Topacı nerede buldun?» «Şey, Topaç Cem'lerin evinin bodrumuna kapatılmıştı. Ben onu gizlice oradan çıkardım ve herkesten habersiz buraya getirdim.» «Oldu mu ya? Buna hırsızlık derler, Erdal. Doğrusu bu hareketini sana hiç yakıştıramadım!.. Şimdi derhal Cem'lere gidip Topacı teslim etmeli ve onlardan habersiz köpeği alıp bana getirdiğin için özür dilemelisin!» Bu sözler karşısında Erdal'ın birden gözleri buğulu, yüzünü ateş bastı. Heyecan içinde: «Hayır, hayır, Doktor bey. Bunu yapamam. Siz Cem'in halasını bilmezsiniz... Benim köpeği bodrumdan çıkardığımı, hattâ onunla ilgilendiğimi duyarsa muhakkak bana bir kötülük eder. Kimbilir zavallı Cem de şimdi nerelerde ve ne durumdadır. Hattâ ben size rica edecektim. Topaç birkaç gün sizde kalsın. Hiç değilse Cem gene meydana çıkana kadar... Veya hayvancağın yaraları iyileşene kadar. Sonra o kendi başının çaresine bakar. Ama Cem'in halası benim bu işe karıştığımı bilmemeli!»

Dr. Sedat çocuğun heyecanı ve korkusu karşısında adamakıllı meraklanmıştı.. Cem adındaki arkadaşı hakkında anlattıkları da kasabanın kenar mahallelerinden birinde birtakım karışık olayların cereyan ettiğini belirtiyordu. Bu meseleyi daha etraflı öğrenmek gerekti. Bu gaye ile Erdal'ı adamakıllı sorguya çekti ve şu hikâyeyi öğrendi: Cem bundan iki sene kadar evvel kasabaya gel-

mişti. Annesi, babası öldüğünden ve hayatta başka kimsesi olmadığından, Erdalların komşusu olan akrabası Aliye hanımın yanına yerleşmişti. Fakat aslında huysuz, aksi bir kadın olan Aliye hanım Cem'e çok kötü davranıyor, onu her fırsatta hırpalıyordu. Hattâ Cem bu yüzden birkaç defa evden kaçmayı bile düşünmüştü. Şimdi de Cem birkaç gündür okula gelmiyordu. Erdal komşu evi ve bahçeyi sık sık gözetlemekle beraber, Cem'i bahçede veya evin pencerelerinden birinde de görememişti. Yalnız bir akşam önce gecenin geç bir saatinde bir uluma ve havlama sesi ile uykusundan uyanmış ve pencereden bakınca, komşuları Aliye hanımın, Cem'in sevgili köpeği Topacı, boynuna bağladığı bir iple sürükleye sürükleye bahçeden eve doğru getirdiğini ve tekmeliyerek içeriye soktuğunu görmüştü.

Halbuki Aliye hanım hayvanları hiç sevmez, Topacın eve girmesine izin vermezdi. Hattâ Cem'e çok düşkün olan sadık köpek, çocuk evde olduğu zamanlar kapının eşiğinde oturup onu beklemek istese, Aliye hanım onu taşlıyarak, tekmeliyerek kovardı. Bu yüzden Erdal gece penceresinden gördüğü manzaraya çok şaşırmıştı. Ertesi günü Cem gene okula gelmeyince Erdal komşu evi daha büyük bir dikkatle gözetlemeye karar vermiş ve ders çalışmak bahanesiyle onların tarafına bakan odasına kapanarak pusu kurmuştu. Penceresinden iki evin bahçesini ayıran ağaçların ve çalıların arasından bitişikte olup bitenleri izlemeye koyuldu. Cem ve Topaç gene ortalıkta yoklardı.

Aliye hanım ise ev ve bahçe arasında gidip geliyor, kâh çöp tenekesine bir şeyler dökuyor, kâh bahçeden dereotu, maydanoz topluyor, kâh kuyudan su çekiyor veya tavuklara sebze artıkları atıyordu. Besbelli ki yemek pişirmekle meşguldu. Böylece zaman geçti, ağaçların gölgesi uzadı, koyulaştı ve akşamın alacakaranlığı bastırdı, Erdal artık komşu evi gözetlemekten yorulmuştu. Biraz hava almak için bahçeye çıkmak istedi, fakat tam yerinden doğrulmuştu ki, birden donakaldı: Komşu bahçede bir karaltı arka tarafa bakan mutfak kapısından çıkıp hızlı adımlarla bahçenin ötesindeki kırlara doğru ilerliyordu. Erdal dikkatle bakınca bunun koyu renk bir atkıya bürünmüş olan Aliye hanım olduğunu farketti.

Kadın elinde büyükçe bir zembil taşıyordu. Aliye hanım akşamın bu saatinde alışverişe gidemezdi, hem öyle olsa neden caddeye çıkmıyordu? Erdal fazla düşünmeden odasının penceresinden sessizce dışarıya atladı ve kendi bahçelerinin içinden Aliye hanımı takip etti. Kadın bahçesinin etrafını çeviren çitin içindeki küçük, ilgri buğrü kapıyı açarak dışarı çıktı ve az sonra kırların, tarlaların üzerine çökmüş olan karanlıkta kayboldu. Erdal biraz daha olduğu yerde bekledikten sonra komşu bahçeye geçti. Kalbi heyecandan çarparak eski harap eve doğru koştu, ayaklarının ucuna basa basa evin etrafında dolaştı. Her taraf karanlık ve sessizdi, pencerelerin perdeleri içerden örtülü, kapılar kapalı idi.

Erdal, Cem'in odasının penceresini hafifçe vurarak «Cem, Cem»! diye seslendi. Cevap yok... Fakat hayır, evin iç tarafından, çok derinlerden inilti'ye benzer ince bir ses duyar gibi olmuştu. Erdal'ın nerede ise yüreği ağzına gelecekti. Her tarafı titriyerek kısık sesle bir daha «Cem, sen misin, neredesin?» diye bağırdı. Bu sefer inilti sesi daha belirli duyuldu, üstelik bir cam veya pencere çerçevesinin kazınmasına benzer gıcırtı ve tıkırdılar da işitiyordu. Erdal yeniden evin etrafını dolaştı. Birden yarı yarıya toprağın altına gömülü bodrum penceresinde beyaz bir hayalin kıpırdandığını görür gibi oldu. Eğilip bakınca Cem'in köpeğini tanıdı. Hayvancağız deli gibi tırnaklariyle pencereyi kazıyor, bir yandan da tiz sesler çıkararak ağlıyor, yalvarıyordu. Erdal, Topacın bu halini görünce dayanamadı, yerden bir taş alarak bodrum camını parçaladı ve köpeği karanlık bodrumdan çekip çıkardı.

Topaç kurtulmanın sevinciyle Erdal'ın elini yüzünü

yalamaya başlayınca, çocuk birden yaptığı işin farkına varmıştı. Aliye hanım onu burada yakalarsa hali haraptı. Erdal kimseye görünmemeye çalışarak hemen kendi bahçelerine geçip eve girmek istedi ise de köpek onun peşini bırakmıyor, havlıyarak paçalarını ısırıyor, sanki onu alıkoymak veya belli bir yere götürmek istiyordu. Erdal dikkatle bakınca onun topalladığını ve yara bere içinde olduğunu gördü. O zaman acıma duygusu üstün geldi ve hemen karar vererek hayvanı bahçede bulduğu bir paçavraya sarıp kucağına aldı ve Dr. Sedat'a götürdü... İşte Erdal'ın bu akşamki telâş ve heyecanı bu olaylardan ileri geliyordu. Dr. Sedat onun hikâyesini dinledikten sonra: «Bana güvendiğin ve her şeyi açıkça anlattığın için teşekkür ederim.» dedi. «Sana söz veriyorum, Topaç'ı hem evimde alıkoyacak hem de Cem'in durumu ile ilgileneceğim. Sen şimdi hemen evine dön ve Aliye hanımın evinde şüpheli bir durum farkedersen bana haber ver. Yarın bu meseleyi çözeceğimizi zannediyorum.»

Dr. Sedat ertesi günü ilk iş olarak okula gitti ve Cem'in gelip gelmediğini sordu. Çocuk o gün de derste yoktu ve öğretmeni bu devamsızlığın sebebini merak etmeye başlamıştı. Dr. Sedat: «Ben şimdi bizzat evine gider, Cem eğer hasta ise sağlık durumunu da kontrol ederim.» diyerek oradan ayrıldı.

Çok geçmeden tepedibi mahallesindeki bahçeli harap evin kapısını çalıyordu. Buraya besbelli nadiren ziyaretçi geliyordu, çünkü kapı çok geç açıldı. Eşikte orta yaşlı, tıknaz, esmer, çatık kaşlı bir kadın belirdi. Dr. Sedat onun asık suratına aldırmadan nezaketle: «Ben Cem'in okulunun doktoruyum.» diye söze başladı. «Cem birkaç gündür devamsızlık ediyormuş. Öğretmeni de hasta olduğunu düşünerek beni yolladı.» Aliye hanım biraz şaşırmıştı, fakat kendini çabuk toparladı. Sert bir sesle: «Doktora ihtiyacımız olursa kendimiz çağırırız,» diye cevap verdi ve kapıyı kapatmak istedi. Fakat genç adam aralıktan suzulerek taşlığa girmişti Kadının ağzından bir şeyler kapmak istiyordu: «Şu halde izin verin de Cem'e öğretmeninin ve arkadaşlarının selâmını söyliyeyim. Hem onun ne zaman okula geleceğini de öğrenmek isterdim...» dedi.

Kadın sertlikle bir sonuca varamıyacağını anlıyarak biraz yumuşadı. «Cem şimdi evde yok. Gelince uğradığınızı söylerim, aradığınıza teşekkür ederim.» diye karşılık verdi. Fakat Doktor hâlâ gitmeye niyetli değildi. «Şurada ağaçların altında oturup Cem'in dönmesini beklesem olmaz mı?» diye sordu. Aliye hanımın besbelli sabrı tükenmişti. «Boş yere beklersiniz» diye çıkıştı. «Cem şehirdeki bir akrabasının yanına gitti. Belki de hep orada kalacak ve okula orada devam edecek.» Dr. Sedat artık fazla ısrar edemedi, çünkü kadının kuşkulanmasını da istemiyordu. «Haa, o başka mesele. O halde rahatsız ettiğim için özür dilerim.» dedi ve kibarca selâm vererek oradan ayrıldı.

Muayenehanesine dönerken kendi kendine şöyle düşünüyordu. «Belki de Cem gerçekten başka bir akrabasının yanına yerleşmek üzeredir. Ama çocuk acaba neden bu meseleden Erdal'a hiç bahsetmedi ve ansızın, vedalaşmadan kasabadan ayrıldı? Hem Topaç'ı neden beraberinde götürmedi? Yoksa Cem gizlice mi kaçmıştı? Ama nereye? Erdal onun Aliye halasından başka kimsesi olmadığını söylememiş miydi? Halası neden onu aratmıyordu? Sonra Topaç neden bu acıklı durumda idi. Aliye hanım neden onu bodruma kapatmıştı?»

Dr. Sedat o gün hastaları ile uğraşırken hep bu sorular başının içinde dönüp durdu. İlk fırsatta Cem'in şehirde akrabaları olup olmadığını araştırmaya kararlı idi. Fakat akşama kadar hastalardan başını kaşıyacak vakti olmadı. Ancak bir aralık Topaç'ın pansımanlarını yaptı ve ona yemek verdi. Hayvancağızın ayağındaki şiş hemen hemen inmiş,

KUTLU OLSUN

Severek,
Duyarak,
İstiyerek okuyorum.
Bilsen seni ne çok seviyorum.
Bilgi hazinem diyorum.
Kışım, yazım
İlkbaharım.
Yirminci yaşını
Candan kutlarım.

Sıdıka DURMUŞ

bir akşamı evvelki bitkin hali kalmamıştı. Fakat gene üzerinde bir huzursuzluk vardı. Besbelli kapıyı aralık bulsa hemen kaçacaktı. Ama nereye? Birden Dr. Sedat: «Belki de Topaç Cem'in olduğu yere gitmek istiyor, onun yerini biliyor.» diye düşündü. Ama şimdi bunu deneyemezdi, çünkü içerde hastaları sıra bekliyordu. Çaresiz genç köpeği odaya kapattı ve işinin başına döndü.

O akşam son hasta henüz kapıdan çıkmıştı ki evin zili gene telaşlı telâşlı çalındı. Gelen Erdal'dı. Heyecan içinde: «Çabuk Doktor bey, benimle gelin, Aliye hanımı gene dünkü gibi elinde zembille evinden çıktı. Acele edersek belki ona yetişiriz, nereye gittiğini anlarız!» diye bağırdı. Doktor zaten hazırdı. Hemen çekmeceden bir cep feneri çıkardı, Topacın boynuna bir ip bağladı ve Erdal'ın peşisıra sokağa fırladı. Topaç da onların gidecekleri yeri biliyormuş gibi önlerinden koşuyor, var kuvvetiyle ipini çekeliyordu. Aliye hanımın evine varınca Dr Sedat Erdal'ı eve yolladı, sonra kendisi karanlık ve sessiz bahçenin içinden geçerek arka taraftaki küçük kapıdan dışarı çıktı. Topaç şimdi onu belli bir yöne sürüklüyordu. Koşarcasına ilerliyerek kırlar, tarlalar üzerinden geçtiler. Biraz ilerde ağaçlık bir tepe yükseliyordu. Topaç ağaçlar arasına daldı ve tepeye tırmanmaya başladı. Doktor Sedat ağaçlara çarpmamak, yerdeki taşlara ve toprağın dışına çıkmış köklere takılmamak için büyük bir dikkat sarfediyordu. El fenerinin ışığında, ancak çok kısa bir mesafeyi seçebiliyor, fakat köpeğin onu Cem ile ilgisi olan bir yere götürdüğüne iyice güveniyordu. Aliye hanım da herhalde aynı yere gitmiş olmalıydı. Fakat kadın takip edildiğini anlamamalıydı.

Dr. Sedat bir aralık nefes almak ve nasıl hareket etmesi gerektiğini kararlaştırmak için biraz durup dinlenmek istedi, fakat o anda Topaç kendini onun elinden kurtardı ve bir yıldırım hızıyle ağaçların arasında kayboldu. Genç adam onu bir daha ele geçirebileceğini ummamakla beraber onun kaçtığı yönde biraz daha ilerledi. Yer artık dikliğini kaybetmiş, düzleşmeye başlamıştı. Ağaçlar da seyrekleşiyordu. Artık tepenin doruğuna yaklaşmış olmalıydı. Birden az ötede, yıldızlarla bezenmiş aydınlık gökyüzüne doğru yükselen kara bir kütle belirdi. Dr. Sedat içinden: «İşte Bozca Hisar» diye söyleendi. Eski yıkık ve kısmen toprakta örtülmüş birkaç duvardan ibaret olan bu kale harabesi kasaba halkı tarafından tekinsiz sayılır, bu civara kimse uğramazdı. Sebebi de, bundan yıllarca evvel bir fırtına sırasında buraya sığınan çobanların üzerlerine yıkılan duvarların altında kalarak ölmeleriydi.

Dr. Sedat: «Yoksa Topaç oraya mı gitti?» diye düşündü, fakat daha bu ihtimal üzerinde fikir yürütmeye vakit bulamadan bir feryat kulaklarını tırmaladı. Buna öfkeli bir köpek havlaması karıştı. Genç adam seslerin geldiği yöne doğru koştu. İşte, duvar yıkıntılarının dibinde boğuşan iki karaltı vardı. Cep fenerinin ışığı üzerlerine raslayınca, Dr. Sedat bunların Aliye hanım ile Topaç olduğunu gördü. Köpek yaşlı kadını yere yatırmış, onun çırpınmalarına aldırmadan ötesine berisine dişlerini geçiriyordu. Dr. Sedat önce köpeğin ipini yakalıyarak kadını onun saldırılarından kurtardı, sonra da yerden kalkmasına yardım etti. Kadın inliyerek doğruldu, fakat karşısındaki adamı tanıyınca yüzü birden asıldı. Dr. Sedat onu desteklemek istermiş gibi kolundan tutarak: «Hayrola Aliye hanım, gecenin bu saatinde burada işiniz ne?» dedi. Kadın, «Biraz hava almaya çıkmıştım, bu pis hayvan üzerime saldırdı. Yardımınıza teşekkür ederim, artık evime döneyim» dedi.

Dr. Sedat yerdeki zembili işaret ederek: «Bunu bırakıp da mı gideceksiniz?» dedi, «Aa! bakın içindekiler hep yerlere saçılmış. Durun ben toplıyayım.» Gerçekten zembilin içinde ne

---

VÜCUDUMUZLA İLGİLİ BAZI

• Vücudumuzda ağırlığımızın 1/12 si kadar kan bulunur. Bunun vücudu bastanbaşa dolaşması 1.5 dakika sürer

• Normal olarak, günde 25920 defa nefes alırız Yetişkin bir insanın ciğerlerinde 500 000 000 hava keseciği bulunur

• Uyanıkken, her saatte tam beş dakikanızın gözlerimiz kapalı geçtiğinin farkında mısınız? Bunun sebebi gözlerinizi bir dakikada 25 defa kırpmanızdır Bir kırpışta gözlerimiz 1/5 saniye kadar kapalı kalır.

• Beynimizde 12 milyar kadar hücre bulunur. Bir yetişkinin vücudunda, her saniyede 10 milyar kırmızı kan küreciği ölür ve yeniden yapılır

• Surat asmak için, gülmekten çok daha fazla kas çalıştırmamız gerekir Surat asabilmek için alın ve baş kasları harekete geçer Halbuki gülerken yalnız ağız burun ve göz çevresinde sayı bakımından çok daha az kas işler Bir yetişkin elli günlük bir sürede ağırlığı kadar yemek yer. Bu kadar yemeği çocuklar 10 günde,

var ne yok ortalığa dağılmıştı. Bunlar boş sefertasları ve yemek artıkları idi... Genç adam: «Hayrola Aliye hanım, akşam yemeğinizi burada mı yediniz, yoksa burada bulunan birine yemek mi getirdiniz?» dedi. Kadın kolunu onun elinden kurtarmaya çalışarak: «Bırakın beni, gece yarısı ihtiyar bir kadını rahatsız etmeye utanmıyor musunuz?» diye bağırdı.

Fakat Dr. Sedat artık bu işin içinde bir iş olduğunu anlamış ve her şeyi meydana çıkarmayı aklına koymuştu. Kadını iki eliyle sımsıkı yakaladı: «Hayır Aliye hanım,» diye kesin bir sesle konuştu. «Seni bırakmaya niyetli değilim. Bana buraya ne maksatla geldiğini, bu zembille kime yemek getirdiğini söylemezsen, seni gene şu kopeğe teslim eder, giderim. Üstelik de bu meseleyi incelemesi için polise haber veririm. Artık doğruyu söylemenin zamanı geldi. Hem zaten ben işin aslını seziyorum bile...» Aliye hanım birdenbire kendini bıraktı, her tarafı gevşedi ve olduğu yere yığıldı «Cem, ilerde toprak altındaki dehlizde...» diye fısıldadı. Dr. Sedat için bu kâfiydi. Topaç ona dehlizi bulmakta yardım ederdi nasıl olsa. Kopeği ipinden tutarak duvar yıkıntılarının üzerinden aştı, burada taş ve toprak yığınlarının ortasında, oldukça düzgün boş bir alan vardı. Kopek ayakları ile bir yeri eşmeye başlayınca yerde tahta bir kapak meydana çıktı. Kapak açılınca yer altında bir boşluk belirdi. Derinliklerden titrek bir mum ışığı aksediyor, burada bir köşeye büzülmüş küçük bir oğlan çocuğu görülüyordu. Dr. Sedat: «Cem, sen misin?» diye seslenince, ürkek bir ses: «Evet efendim» diye cevap verdi.

Fakat Topacın sevinç havlamaları fazla konuşmasına meydan vermedi. Az sonra dehlize sarkıttığı bir ip ile genç adam çocuğu dışarı çıkardı ve onu kâh desteklemek, kâh taşımak suretiyle kasabaya götürdü. Kendi evinde bitkin bir halde olan yavrucağı tertemiz yıkayıp, doyurduktan sonra, rahat bir yatağa yatırdı. Topaç da bütün gece Cem'in ayakları dibinden ayrılmadı.

Ertesi sabah Cem kendisini korkunç dehlizden kurtaran genç Doktora başından geçenleri anlattı: Bundan birkaç gün önce, Aliye hanım Cem'e kırlarda ot toplamaya gideceğini söylemiş ve kendisine yardım etmesi için Cem'in de gelmesini istemişti.

Birlikte hindibağı, ebegümeci vs. arıyarak kırlarda dolaşmışlar, sonra da tepeye tırmanmışlar. Bir aralık Aliye hanım kale civarında dolaşırken Cem onun bir çığlık attığını duymuş, yanına koşunca kadının yerdeki bir oyuğun başına çömeldiğini, yer altında görülen karanlık bir dehlize baktığını görmüş. Aliye hanım Cem'e: «Koynumda taşıdığım para kesem buradan içeri düştü. Onu çıkaramazsak bütün ay aç kalırız. Ben seni bir iple aşağı sarkıtayım, onu bana çıkar.» demiş. Cem karanlık deliğe girmekten korkmakla beraber halasının dediğini yapmış. Fakat yer altındaki dehlize iner inmez Aliye hanım onu sarkıttığı ipi bırakmış ve: «Bundan sonra hep burada kalacaksın, ben seni çıkarıncaya kadar.» diye bağırmış. «Sakın bağırıp çağırma, seni nasıl olsa kimse duymaz, burası tekinsiz diye kimseler buralara uğramaz. Kaçacak delik de açmaya kalkma, duvarlar üstüne yıkılır, altında kalır ezilirsin. Ben sana akşama yiyecek getiririm!» Sonra tepedeki deliğe bir kapak örterek oradan uzaklaşmış. O günden beri Cem korku ve heyecandan titriyerek olacakları bekliyormuş. Akşamdan akşama Aliye hanım kendisine yemek getiriyor sonra genç gidiyormuş.

Nihayet dün akşam Dr. Sedat'ın ve ona yol gösteren Topacın sayesinde Cem hayata ve hürriyete kavuşmuş.

Dr. Sedat Cem'in hikayesini dinledikten sonra vakit geçirmeden polise haber verdi. Aliye hanım akşamdan beri evine dönmemişti. Yapılan aramada onu tepedeki

Devamı sh. 49 da

ŞAŞIRTICI GERÇEKLER

yaşlılar 65 günde yerler. Yetmiş yıllık bir ömür boyunca, insanın vücut ağırlığı doğdugunun 20 katı kadar artar.

• Vücudumuzun kimya bakımından bileşimi şöyledir:

% 65 Oksijen, %18 Karbon, % 10 Hidrojen % 3 Azot, % 2 Kalsiyum, % 7 fosfor ve az miktarda da potasyum, kükürt, sodyum, klor, magnezyum, demir, iyot, flor bulunur. Başka bir deyişle 70 kg. ağırlığındaki bir adamın vücudunda 7 kalıp sabun yapılabilecek kadar yağ, 9000 kurşun kalemlik karbon, 2200 kibrit başına yetecek fosfor ve orta boy bir çivinin yapılabileceği kadar da demir bulunur.

• İnsan birdenbire ölmez Kalbi durduktan sonra da vücudun diğer organları görevlerini yapmaya devam ederler Örneğin, mide ölümden sonra 24 saat kadar bir süre daha işler Beyin 10 dakika, yürek kasları 10 dakika, gözler 30 dakika, kulaklar bir saat kol ve bacak kasları 4 dakika, kemikler 3 gün, deri 5 gün daha yaşar

Bir Laponya Hikâyesi

MİNİK KARA BENEK, KURTLARA KARŞI...

Lars kaynağa inen yolda koşarak ilerliyordu. Kovasını dolduran ablası İnga'nın yanına yaklaşınca sevinçle haykırdı:

«Babam dedi ki, yarın yaz otlaklarına gitme hazırlıklarına başlıyacakmışız.»

«Sahi mi?» dedi Inga. «Çok güzel! Ben de ne zaman yola çıkacağımızı merak ediyordum. Baksana ağaçlar çiçek açtı. Havalar hayli ısındı. Öyleyse koş biz de yardım edelim. İşler daha çabuk bitsin.»

Lars ve Inga Lapon çocuklarıydı. Laponlar Avrupa'nın kuzeyinde, kutup dairesinin ötesindeki ülkelerle, gece güneşi ülkesinde yaşarlar. Büyük bir kısmı göçebedir.

Laponlar yüzyıllar boyunca ren geyiği sürülerinin göç ettiği bölgeler arasında gidip gelmişlerdir. Kışın güneyde, ormanlarla kaplı alçak yerlere çekilirler. İlkbaharda güneş yüzünü göstermeye başlayınca da ren geyiği sürülerini yüksekler deki dağ otlaklarına çıkarırlar. Havalar soğuyunca tekrar ovalardaki yerlerine dönerler.

İlkbahar göçü yaklaştığından günlerdenberi kampta bir kaynaşma başlamıştı. Herkes kendi çapında harıl harıl çalışıyordu.

Büyükler kışlıkları katlayıp bohçalıyarak uca ça tılmış uzun sopaların üstüne asıyorlardı. Bir yandan da yazlıklar çıkarılıyor, çıkınlanıp ren geyiklerine yükleniyordu.

En son olarak çadır sökülmüştü. Bütün aileyi barındıran ev şimdi iki ren geyiğinin sırtındaydı. Laponların günlük hayatında ren geyiğinin çok önemli bir yeri vardır. Lars'ın küçük kardeşi Bror bile bir ren geyiğinin sırtına yerleştirilmişti. Bütün hazırlıklar tamamlanınca yaz göçü başladı.

İlkin sık bir çam ormanından geçtiler. Sonra ağaçlar seyrekleşti. Orada burada yeşillik kümelerine rastlamaya başladılar. Nihayet ağaç sınırının ötesine geçtiler. Durmadan yükseliyorlardı. Yolda ren geyiği yavrularına göz kulak olmak gerekirdi. Sürüden ayrılanları bulmak imkânsız gibiydi. Ya kurt ya tilki ya da bir aynın pençesinde can vermeleri kaçınılmaz bir şeydi.

Yamaçlar hâlâ yer yer karla kaplıydı. Hızla akan ırmakların içinde küçük buz parçaları göze çarpıyordu.

O gün hava çok kapalıydı. Ren geyiği kervanı dik, dar ve kalın kar örtüsüyle kaplı bir geçitten geçiyordu. Lars sürünün arkasındaydı. Tek başınaydı. Etrafı büyük bir dikkatle kolluyordu. Bir ara yamaçta karlar arasında bir şeyin kıpırdadığını farketti. O

tarafa doğru yurudü. Yaklaşınca gülumsemeye başladı. Minik Kara Benek'ti, en son doğan ren geyiği yavrusu Lars'ı görünce, bir taşa sıkışan ayağını kurtardı ve ok gibi yerinden fırlıyarak yamaçtan aşağı doğru atıldı. Lars da peşinden koştu. Bir sure kovaladı. Aralarında pek az bir açıklık kalmıştı. Sıçradı ve yavruyu bacağından yakaladı. Hayvan çırpınmaya başladı. Çocuk dengesini kaybetti. İkisi birden yuvarlanmaya başladılar. Yamaç çok dikti. Durmadan düşüyorlardı. Bu sırada çocuk hayvanı bırakmak şöyle dursun busbutun sıkı tutuyordu. Nihayet yamacın eteğine vardılar. Hızla düz bir yere çarpıp durdular. İkisi de yere serilip kaldı. Bir sure hareketsiz öylece yattılar.

İlkin kendini toparlayan Lars oldu. Eliyle başını, ayaklarını yokladı. Hiçbir şeyi yoktu. Minik Kara Benek de sağlamdı. Kimsenin kendisine gulup gulmediğini anlamak için hemen etrafına bakındı. Her taraf sessizdi. Kervan görünürlerde yoktu. Gökyuzunun o kadar kısa bir surede bulutlarla örtulup simsiyah kesilivermesine şaşmaktan kendini alamadı. Hafif hafif yağmur çiseliyordu. Ayağa kalktı. Üstunu başını silkeledi. Minik Kara Benegi kucağına alıp,

«Gel minigim gel. Bizimkilerin yanına donelim. Biliyorsun sürüden ayrılan yavruları kurtlar kapar» dedi.

Yamaca tırmanmaya başladılar. Oldukça zor bir işti. Her adımda yavru biraz daha ağırlaşıyormuş gibi geliyordu. Birden önlerindeki bulanık sis arasından tiz bir ulumа duyuldu. Lars'ın başından bir kova buzlu su dokulmuş gibi oldu.

«Kurtlar, kurtlar» diye kendi kendine soylendi. Çok iyi tanıyordu o sesi. Daha once de duymuştu ama her defasında kendisi guven altındaydı. Bu yuzden aldırış bile etmemişti. Ama şimdi durum bambaşkaydı. Ne yapacağını şaşırmıştı. Çok kotu ve tehlikeli bir durumdaydı. Ren geyiği kervanıyla arasını kurtlar kapatmıştı. Kurtların etrafında geniş bir daire çizerek sürüye girmeye çalışmak mı; yoksa yamaca arkasını verecek şekilde geri çekilmek mi daha yerinde olacaktı? Kurtların arkasından gitmeye kalksa açıktayken yakalanabilirdi. Bu yuzden arkada bir duvar gibi yukselen yamaca doğru gitmeye ve orada saklanacak bir yer aramaya karar verdi. Artık kurtların ikisini de iyice görebiliyordu. Zayıflıktan kemikleri çıkmış, aç aç bakan parlak gozler!

Bir ara, «Minik Kara Benegi onlerine atıp olanca hızımla koşarsam onları bir süre oyalamış olurum. Bu arada kervana yetişebilir miyim?» diye düşündu. Yalnız korkudan tir tir titriyen yavruyu aç kurtların onune bırakmaya gonlu bir turlu razı olmuyordu. Geri geri çekilerek kayalar arasında saklanacak bir yer araştırmaya başladı

Kurtların biri ileri atıldı. Çocugun arkasını guven altına almasına engel olmak istiyordu. Agzından salyaları akıyor, keskin dişleri butun korkunçluğuyla gorunuyordu.

Çocuk yavaş yavaş gerilerken omuzuyla kayada bir açıklık bulunduğunu farketti. Yalnız çok dar bir aralıktı. Kurtlar gittikçe yaklaşıyorlardı. Çarçabuk döndü. Yavruyu delikten ittiverdi. Sonra kendisi yan donerek çatlaktan içeri suzulmeye çalıştı. İşin garibi yarık genişledi. Bir iki adım atınca kendini molozlarla dolu bir mağarada buldu.

Lars kocaman kocaman taşları kucaklıyarak dar aralığın onune yığmaya başladı. Ne yazık ki deliği örtmeye fırsat bulamadı, kurtlardan biri kafasını içeri sokmuştu bile. Çocuk hemen yerden kocaman bir taş aldı ve olanca gucuyle hayvana fırlattı. Kaya hedefini bulmuştu. Can duşmanı acı acı uluyarak geri çekildi Lars acele acele etraftan taş topladı. İkinci bir saldırışa hazırlandı. Kurtların çok aç oldukları için kolay kolay gitmiyeceklerini iyice biliyordu. Acaba onları ne kadar oyalıyabilecekti?

«Belki de kurtlar kendisi taş atamıyacak kadar yorgun duşunceye kadar bekliyecekler, sonra da...» bu duşunce bile onu iliklerine kadar titretti.

Yukarıdaki dar delikte hırlıyan bir kurt kafası gorundukçe bir taş fırlatıyordu. Kurtlar içeri girmeyi birkaç defa daha denedikten sonra geri çekildiler. Sessiz sessiz bekleşmeye koyuldular.

Lars delikten, karlar ustune çomelmiş fırsat kollayan can duşmanlarını gordukçe soguk terler dokuyordu.

Aradan hayli zaman geçmişti. Ayakta durmaktan yorulmuştu. Üstelik yolculuk hazırlıkları sebebiyle gece de doğru dürüst uyuyamamıştı.

«Uyumamam lâzım,» diye kendi kendine soylendi. Minik Kar. Benegin yanına çomeldi. Beklemeye başladı.

Oturunca ne kadar yorgun olduğunu anladı. Çok geçmeden goz kapakları ağırlaştı. Başı öne eğildi.

Kulakları sağırlaştıran bir gurultuyle ken-

Devamı Sh: 49 da

SİHİRBAZLIĞIN İÇYÜZÜ

DANYAL PEYGAMBER (M.Ö. 700 DE YAŞADIĞI SÖYLENİLEN İSRAİL PEYGAMBERLERİNDEN BİRİ) SİHİRBAZLARIN HİLELERİNİ ORTAYA KOYANLARIN İLKİDİR. BAAL (*) RAHİPLERİ ONU TAPTIKLARI PUTUN CANLI OLDUKLARINA İNANDIRMAĞA ÇALIŞIYORLARDI

GECELEYİN, TAPINAK, KİRLİ BAKIŞLARDAN IRAKKEN YÜCE BAAL KALKIP KARNINI DOYURUYOR

DANYAL GİZLİCE YERE KUL EKTİ. ERTESİ SABAH TAPINAĞIN KAPILARI AÇILINCA ...

AYAK İZLERİNE BAKINDA UTANIN. YİYECEKLERİ RAHİPLER YEMİŞ YOKSA BU CANLI FALAN DEĞİL.

ÖBÜR ELİNDEKİ OLU KAZ KAFASINI SEYİRCİLERE GÖSTERDİKTEN SONRA ...

DEDİ ADLI BİR MISIRLI KEOPS'UN ONUNDE DİRİLTEREK, ÖLÜ KAZ GÖSTERİSİLE FİRAVUNUN TAKDİRİNİ KAZANMIŞTI. GERÇEKTE HAYVANIN KAFASINA ÜSTÜ KAZ TUYLERİLE ORTULU BİR BAŞLIK GEÇİRMİŞ VE BUNU KEŞER GİBİ YAPMIŞTIR.

EL ÇABUKLUĞUYLA, BAŞLIĞI HAYVANIN KAFASINDAN ÇIKARMIŞ VE ÖLÜ KAZ KAFASİLE BİRLİKTE ELBİSESİNİN BİR YERİNE SOKUVERMİŞTİ..

GÖVDESİZ BAŞLAR

KONUSAN KEL KBAŞ NUMARASINI HİÇ GÖRDÜNÜZ MÜ? SİHİRBAZ ÜÇ AYAKLI BİR MASANIN ÜSTÜNE BİR KUTU KOYAR

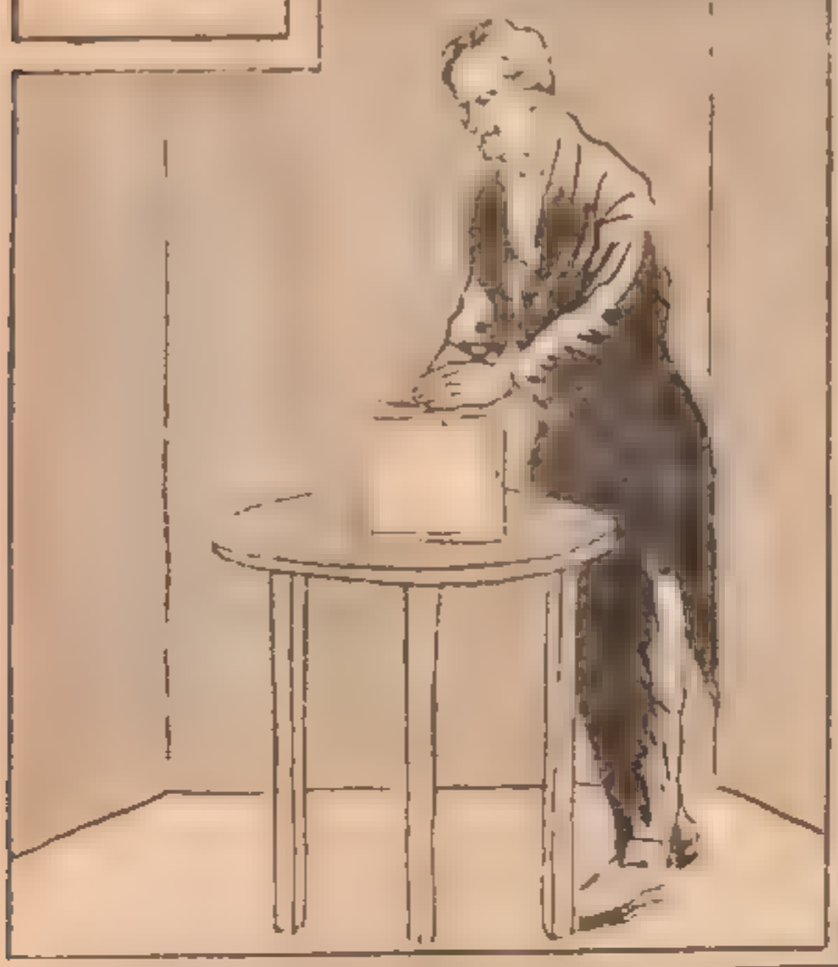

KUTUNUN YAN KAPAĞINI AÇINCA SEYİRCİLER KESİK BİR BAŞLA KARŞILAŞIRLAR.

SİHİRBAZ ÇOK SAKİNDİR. HİÇ ADAM ÖLDÜRMÜŞE BENZEMEZ.

BAŞI BİRAZ DÜZELTELİM. KUTUYA ÇARPIP İNCİTMEMEĞE DİKKAT ETMELİYİM

HAYRET! KIZDA ONA KIZGIN DEĞİLDİR

TEŞEKKÜRLER! İYİKİ DÜZELTTİNİZ ÖYLE DURMAKTAN BOYNUM AĞRIMIŞTI.

DURUM HIÇTE GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ TÜYLER ÜRPERTİCİ DEĞİLDİR. MASA GERÇEKTE YAN YÜZLERİ AYNALARLA KAPLI BİR DOLAPTIR. SİHİRBAZ DİKKATSİZLİK EDİP MASANIN ÖNÜNE GELİRSE, AKSİ AYNADA GÖRÜLÜR.

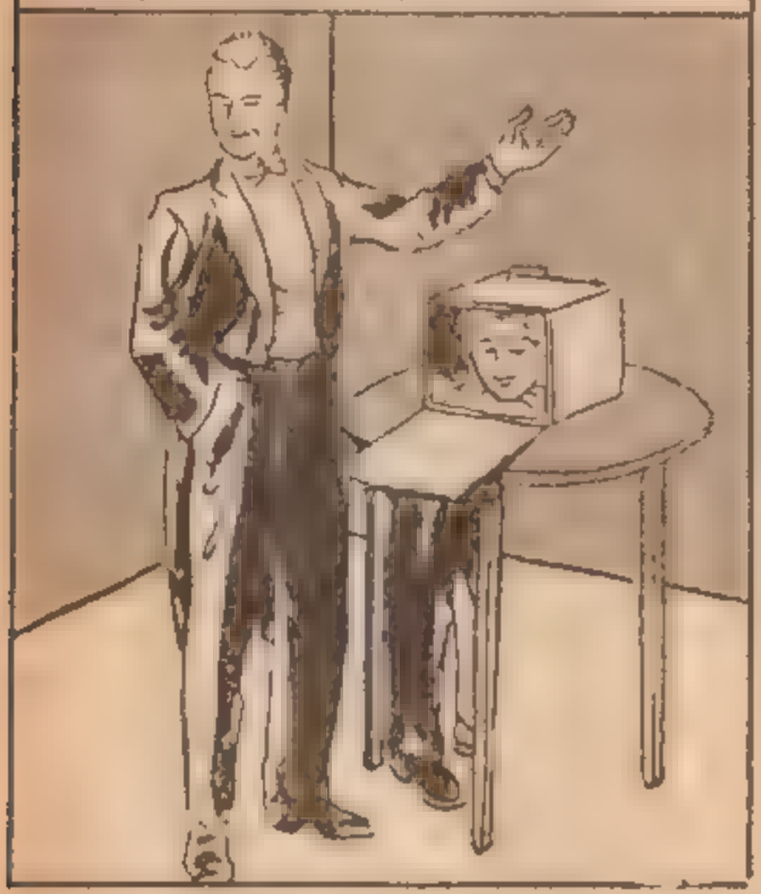

SEYİRCİLER MASANIN ARKASINDA BİR DUVAR VAR SANIRLAR. AMA BU, YAN DUVARLARIN AYNADAKİ GÖRÜNTÜSÜDÜR.

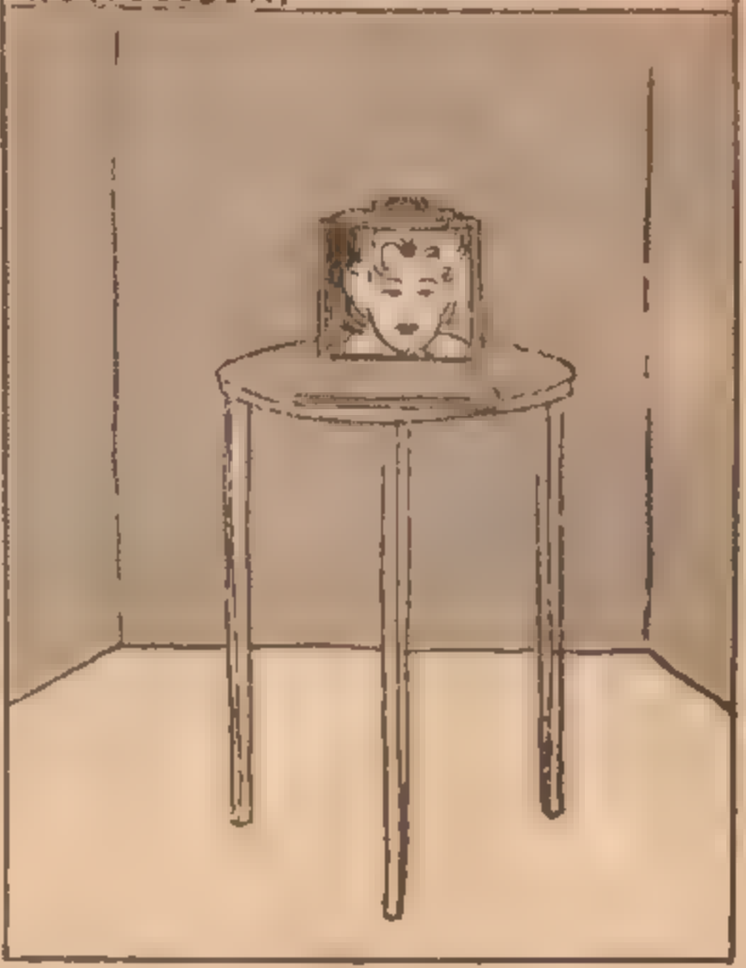

AYNALARDAN MEYDANA GELEN DOLABIN İÇİNDE SİHİRBAZIN YARDIMCISI OTURUR. DİPSİZ KUTU DOLABIN ÜSTÜNE KONUNCA, KADIN DOLABIN ÜSTÜNDEKİ KAPAKTAN BAŞINI ÇIKARIR.

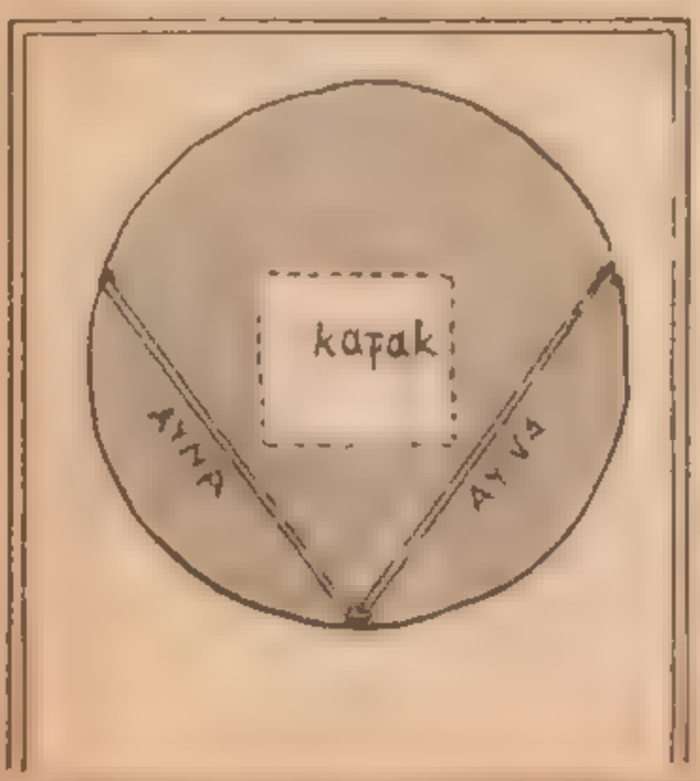

SİHİRBAZ KUTUNUN YAN KAPAĞINI AÇINCA, SEYİRCİ GÖVDESİZ BİR BAŞ GÖRÜR.

Mehmet Ali & Akşamsefası

KAYBOLAN KADIN

BİR KADIN, SAHNENİN ORTASINDA BİR SANDALYEYE OTURTULUR.

SİHİRBAZ ÜSTÜNÜ İNCE SİYAH BİR ORTUYLE ÖRTER.

TİBET DAĞLARINDAKİ SİHİRBAZLARDAN ÖĞRENDİĞİ SİHİRLİ SÖZLERİ SÖYLERKEN SEYİRCİLER ÖRTÜNÜN ALTINDAKİ KADININ ŞEKLİNİ FARKEDERLER.

BİRDEN ÖRTÜYÜ ÇEKER. KIZ ORTALIKTA YOKTUR.

Mehmet Ali @ Akşamsefası

ÜSTÜ ORTULÜMEKİZ, BİR YAYA BASARAK SANDALYENİN OTURACAK YERİNİ ARKAYA İTMEKTE VE YERDEKİ BİR KAPAĞI AÇMAKTADIR.

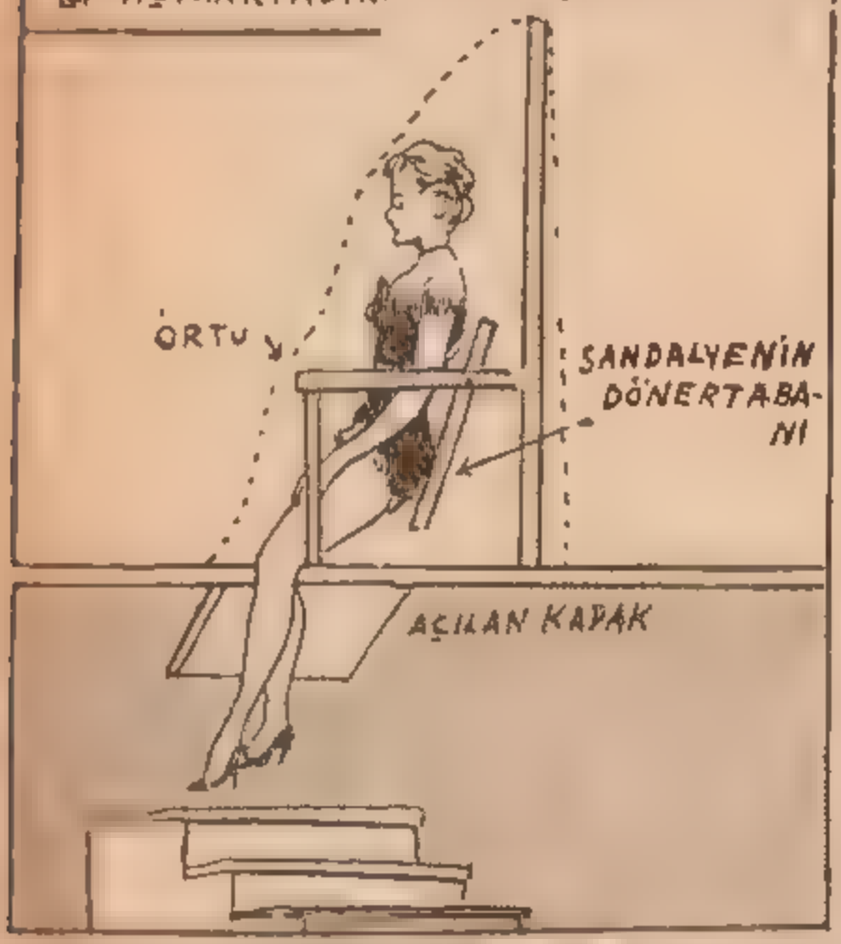

ÖRTÜ KALKINCAYA KADAR, ORADAN AŞAĞI KAYAN KIZI, SANDALYEDEKİ TEL İSKELET, VARMIŞ GİBİ GÖSTERİR!

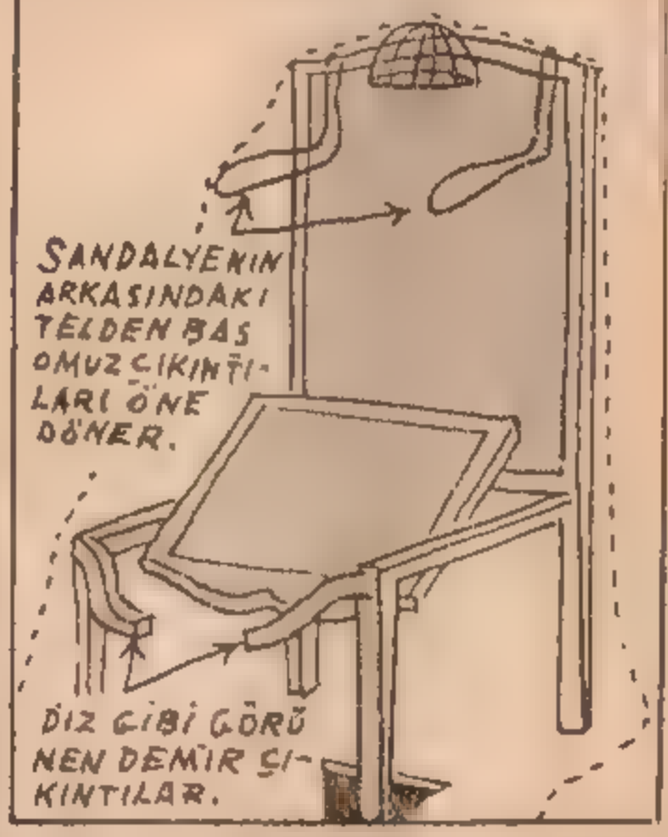

KIZ SAHNENİN ALTINDAKİ BOŞ LUGAİNER, KAPAĞI KAPATIR.

BAZI SİHİRBAZLAR ALTTA KAPAK OLMADIĞINI İSPATLAMAK İÇİN ORAYA GAZETE KOYARLAR. BİRİ BASINCA YIRTILMAZ! GAZETE KAPAKLA BERABER AÇILIR-KAPANIR HALDEDİR.

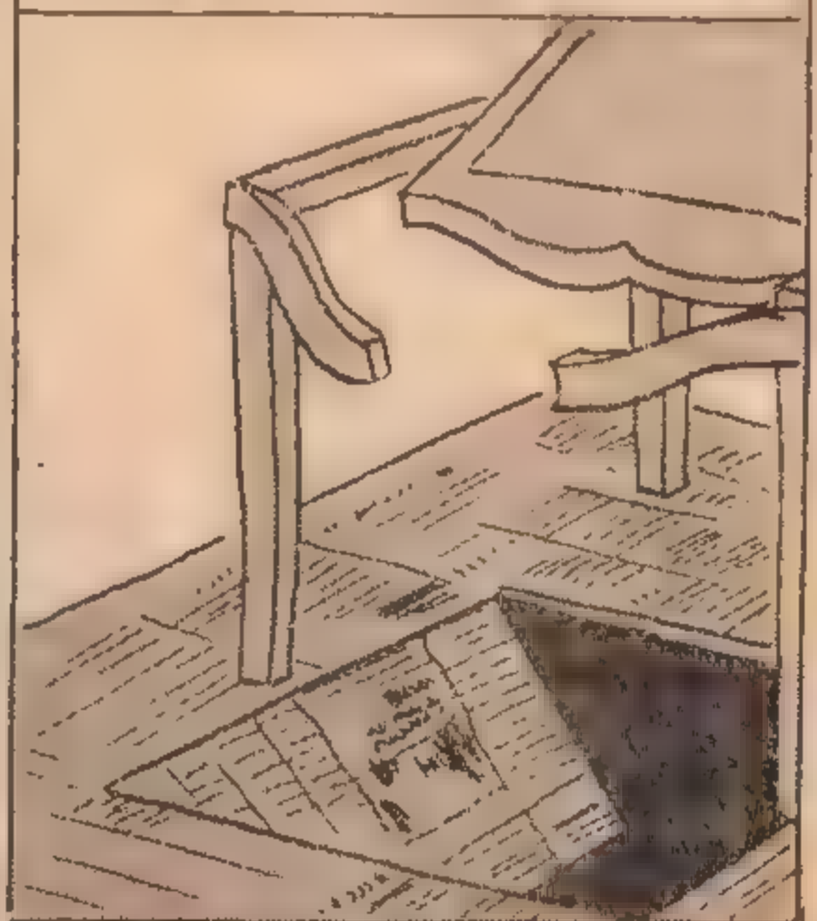

Bir Kemik Kırılınca

Öğle yemeğinden henüz kalkmış kahvemi içiyordum, kapı zili acı, acı çaldı, eşim doktor diye seslendi, başımı çevirmemle Serabın iki gozu iki çeşme içeri girmesi bir oldu.

— Hayrola kızım, ağlama, otur şoyle karşıma, evde hastalanan mı var?

— Yok, doktor amca biz hepimiz iyiyiz, mahallemizde oturan Habibe ninenin torunu, merdivenden düştü, kolu, kutuk gibi şişti, inim, inim inliyor, gunlerden pazar, her yer kapalı zavallıların kimseleri yok, ne yapacaklarını şaşırmışlar, onları gorunce bir tuhaf oldum ve hemen sı'ze koştum

— Sen hele yuzunu yıka, ben de ceketimi giyeyim ve hemen evlerine gidelim, Serabı tanırım, çok hanım bir kızdır, likokulu bitirdi şimdi ortaokulda çalışkan, terbiyeli, yardım seven, kuçuklere sevgi, buyuklere saygısını esirgemiyen bir ogrencidir. Arabaya atladık yarım saat içinde Habibe ninelerde olduk Zavallı torunu Zeynep:

— Kolum, kolum diye çırpınıyor ağlıyordu.

— Sağ kolu şişmiş, hattâ biraz morarmış, el dokundurmuyor.

— Serap acaba evde iki tahta parçası var mı?

— Var, fakat ne yapacaksınız?

— Bir kemik kırıldığı zaman katiyen hareket etmemeli, burada olduğu gibi, acil hallerde kırık kemigin iki tarafına tahta koyarak, o kısmı sarmalı, bunun için de elde ne mevcutsa o aralaçlardan istifade etmeli, Şayet kolun ust kısmı kırılmışsa kolun tamamını gayet enli bir sargı ile gogusse sıkıca bağlamalı, hemen en yakın hastaneye gidip, rontgen filmi yapmalı ve alçıya almalı, biz de şimdi aynı şeyleri yapacağız.

— Peki kemik nasıl kaynıyor

— Kemik dediğimiz şey, içi devamlı surette deveran eden kan, hassas sinirlerle ve birçok çeşitli hucrelerle dolu canlı nesiçlerden ibarettir. İşte yapısı bu kadar karışık olan bir kemik kırıldığı zaman tabiat, vuku bulan hasarı suratle tamir yoluna gider. Kemiğin kırılan uçlarından kan akar ve bu kan akması durduğu vakit, kırılan kısımda meydana gelen boşluk bir kan pıhtısı ile dolar. Sonra yavaş, yavaş vucut bulan yeni kemik faal hucrelerin bir pıhtı haline gelmesiyle buyumeye, başlar, kırık yerdeki açığı kapar ve nihayet kemiğin kırılan noktasında sağlam ve gayet sert bir yama meydana gelir, kırık yok olur.

— Zeynep kaç gunde iyi olur

— Iyileşme ufak kemiklerde 4 haftadan başlıyarak iri kemiklerde dort aya kadar uzayan bir zaman ister.

— Arkadaşım çok usludur, bir kaza oldu, Doktor amca.

— Bilirsin ki kemikler maceraperest korkusuz çocuklarda, futbol sahalarında, otomobil, bisiklet kazalarında, buzda ayak kaymaları, merdivenlerden yuvarlanmalarda ekseriya meydana gelir. Habibe nine soze karıştı.

— Doktor Bey, hastahaneye gitmeden, bir çıkıkçıya gotursek

— Olmaz nine

— Neden?

— Bu iş doktor işidir. Sakatlıkların çogu, çıkıkçıların eseridir.

— Öyle ise hemen gotiriniz.

Zeynebin filmi çekildi kırılan kemik uçuca getirildi, alçıya alındı, tam bir ay sonra alçıdan çıkarıldı, kemiğin kaynadığı, Zeynebin iyileştiği goruldu.

Dr. Kâmran ŞENEL

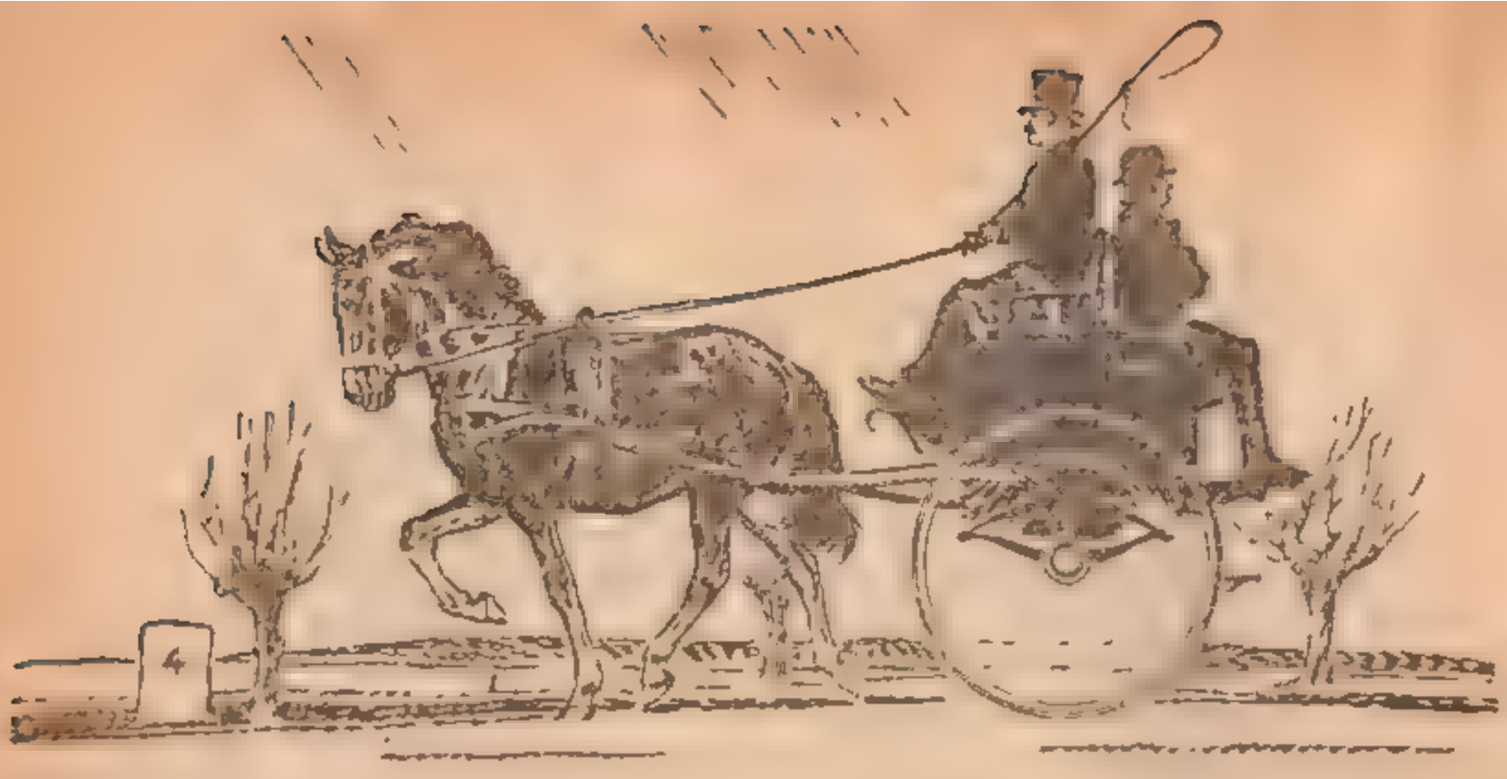

Yağız Küheylân

Geçen yıllardaki bir sayımızda yazılış hikâyesini okuduğunuz «Yağız Küheylân» adlı romandan bu defa da bir heyecanlı kısım seçtik. Anna Sewell adlı, gözleri görmiyen bir kızın yazdığı bu roman yayınlandığı zaman âdeta kapışılmıştır. Kitap yazarın atlara karşı olan derin sevgisinin bir ürünüdür. Çok içten, sade bir dille yazılmış. Bir parçasını okuyunca bakalım sizler ne türlü bir hüküm vereceksiniz.

Kış başlarında bir gün sahibimin uzun bir yolculuğa çıkması gerekti. Faytona koşuldum... Emektar uşak John da bizimle gelecekti.

Doğrusu faytonu çekmeye bayılırım. Tüy gibi hafiftir. Kocaman tekerlekler, yolda âdeta yağ gibi kayar.

Kaç gündür, yağmur aralıksız yağmıştı. Şimdi de rüzgâr çok şiddetliydi.

Tahta köprüye varıncaya kadar yolculuğumuz çok iyi geçti. Nasıl gittiğimizi hiç anlamadım.

Nehrin iki kıyısı oldukça yüksekti. Köprü bir yakadan öbürüne dümdüz uzanmıştı. Sular kabarık olduğu zaman su köprünün tahtalarına değerdi. Yalnız iki yanı kalın parmaklıklarla çevrili olduğundan kimse buna aldırış etmezdi. Köprünün onarımına bakan bekçi, nehrin hızla kabardığını, gece durumun mutlaka daha da kötüleşeceğini söyledi.

Gerçekten de tarlaların büyük bir kısmı sular altındaydı. Hattâ alçakça bir yerde su dizlerime kadar yükseldi. Buna karşılık çok rahat gidiyorduk çünkü yol daha bozulmamıştı. Sonra sahibim arabayı çok yavaş ve dikkatle sürüyordu.

Nihayet şehre vardık. Birbirinden güzel yiyeceklerle karnımı doyurdum. Sahibimin işleri çokmuş. Ancak gece geç vakit yola çıkabildik. Fırtına adamakıllı hızlanmıştı. Sahibimin uşağı John'a ömründe o kadar kötü bir havada sokağa çıkmadığını söylediğini duydum.

Sahibim haklıydı doğrusu. Ben de bu zamana kadar böyle ortalığı altüst eden bir fırtınaya rastlamamıştım. Hele ormana yaklaştığımızda Rüzgârın önünde ağaçlar tâ gövdelerinden eğiliyorlardı. Uğultu korkunçtu.

«Ormandan sağ salim çıkarız inşallah» dedi sahibim.

«İnşallah» dedi John.«Şu kocaman dallar kırılıp üstümüze düşerse. »

Daha sözlerini tamamlamadan rüzgârın uğultusunu kat kat bastıran büyük bir gürültü, korkunç bir çatırdama duyuldu. Kocaman bir ağaç hemen az otemizde, yolun üstüne boylu boyunca uzandı.

Korkmadım desem yalan olur. Odüm patladı. Olduğum yerde taşlaşmış gibi kalakaldım. Bir süre her tarafım zangır zangır titredi. Ama dönüp kaçmayı aklımdan bile geçirmedim.

John yere atladı. Bir dakika sonra karşımdaydı. «Ucuz kurtulduk» dedi sahibim. «Şimdi ne yapmamız gerekiyor.»

John ne söyliyeceğini bilemi-

yordu. «Şey» deyip birkaç defa yutkundu. «Arabayı ağacın üstünden geçiremeyiz beyim. Tahta kopruye çıkabilmek için geri dönup dort yol ağzına gitmekten başka çare yok. Ne var ki, yol epeyce uzayacak. Eve çok geç kalıyoruz. Neyse ki at yorgun değil.»

Geri dondük. Dört yol ağzından dolaşıp köprünün yolunu tuttuk.

Oraya vardığımız zaman ortalık adamakıllı kararmıştı. Su köprünün üstüne çıkmıştı. Bu da olağan bir şeydi. Dağlardan seller indiği zaman, özellikle, ilkbaharda sık sık böyle olurdu. Sahibim buna önem vermedi. Yolumuza devam ettik. Oldukça hızlı gidiyorduk. Daha ayaklarım koprüye basar basmaz, bir şeyler olduğunu sezdim. Birdenbire durdum.

«Haydi Yağız, deh yavrum deh» dedi sahibim. Kamçıyla hafifçe sırtıma dokundu. Ama yerimden bile kıpırdamadım.

«Bir şey var galiba beyim» deyip John yere atladı. Yanıma geldi ve etrafı dikkatle gozden geçirdi. Sonra tutup beni yürütmeye çalıştı.

«Gel Yağız, ne var? Ne oldu?» diye meraklı meraklı soruşturup duruyordu. Ah! Sorularına cevap verebilseydim! Zira koprünün tehlikeli olduğuna yüzde yüz emindim.

Tam bu sırada köprünün öbür başındaki bir evden bir adam dışarı fırladı. Bir gemici fenerini başının üstünde sallamaya başladı

«Hey! Hey! Durun! Durun!» diye bağırıyordu.

«Ne var? Ne var?» diye haykırdı bizim bey.

«Köprünün ortası çoktü. Ortadaki kısmı sular sürükleyip goturdü. Sakın gelmeye kalkışmayın. Kendinizi suyun içinde bulursunuz.»

«Yaa! Çok fena! Çok fena!» diye soylendi sahibim.

«Bizi sen kurtardın, Yağız» dedi ve dizginlerimden tutup nehrin yanındaki yola çevirdi.

Rüzgâr biraz hafiflemişti. Hava kararkça ortalığın sessizliği de artıyordu. Ağır ağır gidiyordum. Yer yumuşacık, dümduzdü. Tekerlekler hafif bir ses çıkarıyorlardı. Uzunca bir süre John'la sahibim birbirlerine bir tek kelime bile söylemediler.

Konuşmaya başladıklarında neden bahsettiklerini kesin olarak anlıyamadım. Yalnız eğer beyin dediğini yapsaydım mutlaka koprünün sulara gömuleceğinden söz ettiklerini fark ettim.

«Şimdi araba, at, efendi uşak tümümüz suların içinde olacaktık. Sular çok kabardığı için, kimse yardıma gelemiyecekti. Hepimiz birden boğulacaktık.»

John atlar ve kopeklerin yararlıklarını oven hikâyeler anlatmaya başladı. İkide bir insanların hayvanları gerektiği kadar sevmediklerini onların insanlara bağlılığının yarısı kadar bile dostluk gösteremediklerini soylüyordu. Şüphesiz ki, John hayvanlarla dost olmasını bilen tek tük kimselerden biri.

Nihayet beyin topraklarına vardık. Bahçıvan bizi aramaya çıkmış. Karanlık çokünce hanımın içine korku düşmüş. Bahçı-

Devamı sh. 49 da

KARDEŞLERİMİZDEN YAZILAR

GÖK DEDİĞİMİZ

Gok ded'ğım'z
Havadan bir deniz
Ağaçlar çiçek açar
Kuş ar uçar dibinde

Gok dedığımiz
Gundüz mavi, gece sıyah
B'r mavi bır siyah
Uyur uyanır z içinde

KIŞIN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Kış gelmış
Sararmış harmanına,
Sekerek geziyor bir karga
Bakıyor kurumuş otlarına

Kış gelmis
Ssız kırlarına
Sessiz sokaklarına.
Kar yağıyor ağır ağır
Duman çıkan bacalarına,

Kış gelm'ş
Soğuk bir ruzgâr
Renks z dallarında,
Sallanan boş yuvalarda.

Kış gelmış, kış
Camdan bakar, sıcak yataklara
Ne arar?
Kış gelmiş k ş
Girm'ş kapı arka arına
Sızım s zım sızlar
Kış gelmis, kış.

Çiğdem SARISÖZEN

★★★★★★★★★★★★★

ÇÖPÇÜ

Her zamanki gibi park duvarına yavaşça çömeldi. Kısa bacaklarını karnına çekti. Bu haliyle tıpkı bir topa benziyordu. Ağzını kocaman kocaman açarak esnedi ve hemen uyudu.

Bu adamı uzun zamandanberi park duvarının dibinde görüyorum. Yaşlı bir çöpçü. Kendisine verilen yolu temizledikten sonra, hemen uyur.

Çok acayip bir adam. Şekli de öyle. Çok şişman, kısa boylu. Yuzunde keskin bir ifade var. Gözleri çukurda. Yanakları kırmızı, uzun pos bıyıklarından dudağı gorulmüyor Hiç gulmez.

Bu adamla konuşmayı çok istiyorum. Fakat o, hiç oralı değil. Insanlara kusmüş gibi bir hali var. Bir gün yanına yaklaştım:

— Merhaba, dedim

Yuzume ters ters baktı, hiç cevap vermedi Şapkasını gözunun onüne daha çok cekti.

Ilgime karşılık vermemesi beni üzmüştü. Fakat ertesi gunü yine karşısına geçip sorular sormaya başladım:

— Hava çok sıcak değil mi?

Sadece boğuk bir homurdanma çıkardı Bu, benim ilgimi arttırmıştı:

— Çocuklarınız var mı?

Cevap yok..

— Su getireyim mi?

★★★★★★★★★★★★★

AMCA

Şapkasını gözunun önünden çekti:

— Küçük çocukların bana boyle sorular sormasından hiç hoşlanmam, dedi.

Ben aldırmadan eve gelip ona soğuk su gotürdüm. İlk once şaşırdı. Beni atlatacağını sanmıştı. Fakat hava da çok sıcaktı. Alnından, boynundan terler akıyordu. Hıç sesini çıkarmadan aldı ve içti. Uzun bıyıkları, suyun içerisine giriyordu. Tası bana uzatırken bıyıklarından sular damla damla akıyordu. Adamın inadını kırmanın sevinci içinde oradan uzaklaştım.

Bundan sonra ona hep su vermeye başladım. O da, evimizin karşısındaki park duvarına sırtını yaslayıp oturuyor, teşekkur ediyor, başka bir şey soylemiyordu.

Bir gün ona topladığım hercai menekseleri verdim:

— Al çocuklarına gotürürsün

Iste o zaman acı bir tavırla gulumsedi, gozleri dolu dolu oldu:

— Benim çocuklarım yok, kimsem yok. Çok zamandanberi park duvarının kenarında oturur, senin ve kardeşlerinin geçişini seyreder, ah benim de yavrularım olsa derdim Ve beni hiç farketmemenizi isterdim. Olmadı, sen beni yendin, dedi.

Zerrin YAŞAR

FARK

Ben merdiyim
Sen ise dünyalı,
Senin oyuncakların bebekler
Benim fuzeler, roketler
Sen'in elbisende çiçekler var
Benim kıkında uçan daireler
Sen çabucak ağlarsın
Ben üzülürüm ama ağlıyamam.

Nurten KILIÇ

BULUŞURUZ

Bir yolculuk mu var
Bilmem nedir bu telâşları
Uzağa çok uzağa herhalde
Uzulüyorlar.
Mektup yazın ne olur sizi özleriz
Unutmayın bizi
Yolculuk var uzağa
Uzulmeyin anneciğim üzülmeyiniz
Yakında buluşuruz...

Turkân PEKDEMIR

HEYKEL

Misafir odamızda
Bir heykel vardır radyonun üzerinde
Çekik mavi gözleri, daima uzaklarda
Kiiçük elleri ile bir şeyi tutmak ister
Havada.

Uzar kara saçları dokulur
Omuzlarına.
Altına alınıştır minicik ayaklarını
Yaslanmış arkasını vazoya
Bir çiçek koklamakta...

Canân ONER

DOSTLUK HAPLARI

Gülen OKTAY

Zeynep boğmaca olmuştu. Uzun bir süredir ne okula gidebiliyordu, ne de dışarı çıkıp oyun oynayabiliyordu. Arkadaşlarını sık sık görebilseydi bunlara hiç aldırış etmiyecekti Ama doktor onların da gelip gitmelerini yasaklamıştı. Kızı en çok üzen de buydu! Yeryüzünün insanlardan uzak bir köşesinde tek başına kalmış gibiydi. Günler, geceler bir türlü bitmek bilmiyordu.

Bir sabah annesi dışarı çıkınca, kapının tokmağına bağlanmış minicik bir paket buldu. Mavi bir kağıda sarılıydı. Kırmızı bir kurdeleyle süslenmişti.

Şirin paket annenin pek hoşuna gitmişti. Hemen içeri girdi. Zeynep arkasındaki yastıklara dayanmış, yatağında oturuyordu.

«Bak ne cici şey» dedi anne «kapının tokmağına bağlamışlar.» Paketi havaya kaldırmış kızına gösteriyordu.

Zeynep iyice görebilmek için dirseklerine dayanıp doğruldu.

«Haydi açalım» dedi «Bana mı dersin? Acaba içinde ne var?»

Anne yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

«Üstünde kimsenin adı yok. Dur bakayım şu etikete bir şey yazıyor.»

«Hım! Dostluk Hapları.»

Sonra kutuyu elinde evirdi çevirdi.

«Bak! Tak! Sallayınca takırdıyor.»

Zeynep kutuyu kulağına iyice yaklaştırdı ve kuvvetle salladı, İçinde ne olduğunu anlıyamamıştı. Düşünceli düşünceli:

«Anne» dedi. «Dostluk hapı nasıl bir ilaç?»

Anne tatlı tatlı gülümsiyerek başını iki yana salladı

«Bilmem ki yavrum» dedi. «İstersen paketi açalım, meraktan kurtuluruz.»

Anne dikkatli dikkatli paketi açtı.

«Şey» dedi. «Bir ilâç kutusu. İçtiğin koyu renk haplarınkine de çok benziyor. Hattâ tıpkı onun gibi kapağının üstünde nasıl kullanılacağı da yazılı.»

Zeynep sabırsızlıkla

«Ne olur okuyuver» diye atıldı.

«Dur bakayım» dedi anne ve şunları okudu:

«Her saat başında bir hap alınacak, yutulmıyacak, çiğnenmiyecek!»

«Ne biçim hap bu böyle?» diye Zeynep yüzünü buruşturdu. «Çiğnenmiyecek, yutulmıyacak da.»

Çarçabuk kutunun kapağını açtı. Bu defa şaşkınlığı bir kat daha arttı.

«Aman ne cici şey bunlar» dedi. «Bak, anne sen de bak!»

Anne de küçük kız kadar meraklanmıştı. «Tuhaf» dedi. «Kim getirdi bu ilacı bizim kapıya.»

«Bunlar benim içtiğim haplardan biraz büyükçe. Hem de hepsi bir başka renk. Çok güzel çok güzel...»

«Kapağın içinde de bir şeyler yazıyor» dedi anne.

«Kapsülleri dikkatle açın. İmza Dr Komşu Dostlar »

«Dr. Komşu Dostlar mı?» dedi Zeynep. «Ben böyle birini tanımıyorum.» Sonra biraz durup düşündü Katıla katıla gülmeğe başladı

«Bu bizim mahalledeki arkadaşlar. Hay Allah! Ben de yabancı biri sanmıştım.» Usulca kutudan bir kapsül aldı. Dikkatle inceledikten sonra:

«İçinde kâğıt var» galiba diye güldü. Anne de gülümsedi

«Tarifede aç deniliyor. Demek ki kapakları birbirinden ayıracaksın.»

Zeynep kıkır kıkır güluyordu.

«Bilmece» gibi dedi. «Ama çok hoş.»

«Güzel bir buluş» dedi anne.

Kapsülü iki ucundan tutup hafifçe çekti. İçindeki katlanmış pembe bir kâğıt çıktı.

«Al Al anne! diye sevinçle bağırdı kız.

«Bak! kâğıtta bir şeyler yazıyor.»

«Seni çok özledik Zeynep, iyileşmeni dört gözle bekliyoruz.» Ayşe'nin imzası Demek bunu o yazmış. Kâğıdın öbür tarafını çevirdi

Orada da çok guzel bir bilmece vardı.

«Bir yuzunde arkadaşlarının iyilik dilekleri, obur̈unde de eğlendirici bir şey. Gerçekten kuvvetli bir ilâç bu...» dedi anne

Zeynebin ağzı kulaklarına varıyordu. Otekilerini de açmak için sabırsızlıkla elini uzattı.

«Yoo!» dedi anne. «Reçete ne diyor. Saatte bir tane değil mi? Ne de olsa ilâç yavrum. Fazlası zarar verir. Aferin senin bu arkadaşların hem hatırını sormak, hem de seni eğlendirmek için çok iyi bir şey keşfetmişler doğrusu.»

Zeynep tekrar başını yastıklara koydu. Yuzü pırıl pırıl bir guluşla aydınlanmıştı.

«Biliyor musun anne» dedi. «Şimdiye kadar dostluk hapı diye bir şey işitmemiştim. Meğerse rastladığım ilâçların en iyisi, en tatlısı, en şifalısıymış.»

Birkaç kişi birleşerek, hasta bir arkadaşınızı sevindirebilirsiniz

Gerekenler: Buyukçe ilâç kapsulleri. (Biçimleri derginizdeki gibi olanları bulamazsanız, yuvarlaklar da işinizi görur.)

Aradığınızı eczanelerde bulabilirsiniz.

Boş bir ilâç kutusu, ince renkli kâğıt, etiket yapmak için kalınca bir kâğıt. İnce renkli kâğıttan yarımşar cm. kalınlığında şeritler kesin.

1 — Şeritlerin bir yuzune hasta arkadaşınız için sağlık dileklerinizi, obur yuzune de bir bilmece veya eğlendirici bir şey yazın ve imzalayın

2 — Sonra katlayıp kapsulun içine yerleştirin.

3 — Kutunun ustune ve içine beyaz kağıttan iki etiket yapıştırın.

4 — Sonra kutuyu bir hediye gibi suslu bir kağıda sarın ve renkli kurdeleyle bağlayın.

DOĞAN KARDEŞ SIZLER İÇİN HARIKULÂDE BİR MASAL SERİSİ HAZIRLADI!

Büyük masal ustaları GRIMM KARDEŞLER'İ duymayanınız yoktur. Grimm Kardeşler'in yazdığı masallar nesiller boyunca milyonlarca çocuğun başucu kıtabı oldu. Onların rüyalarını süsledi. HANSEL VE GRETEL'İ, PAMUK PRENSES'İ, PARMAK ÇOCUK'u, okumadınızsa masal dunyasının bu en güzel çiçeklerini hiç görmediniz demektir.

İşte DOĞAN KARDEŞ, ikinci defa bu masal serisini gözlerinizin önüne seriyor. Hem de olağanüstü guzellikte minicik kitaplar bunlar. Küçük kardeşlerinize GRIMM MASALLARI'ndan güzel bir doğum günü hediyesi bulamazsınız. İşte 16 tane GRIMM MASALI:

1 — KARGA BURUNLU KİRAL
2 — RAPUNZEL
3 — ÜÇ DİL
4 — KAHRAMAN TERZİCİK
5 — BECERİKLİ KARDEŞLER
6 — HANSEL VE GRETEL
7 — DANSEDEN PABUÇLAR
8 — SU PERİLERİ
9 — ÇALGICI DOSTLAR
10 — PAMUK PRENSES
11 — SİHİRLİ SOPA
12 — PARMAK ÇOCUK
13 — ALTIN SAÇLI ŞEYTAN
14 — PEMBE GUL İLE AL GUL
15 — DEMIR ADAM
16 — İĞ, MEKİK VE İĞNE

Her kitabın fiyatı sadece 100 kuruştur. Kitapların hepsi de çok güzel resimlerle doludur. Baskı da yurdumuzda az raslanır bir güzellikte. Okuma yazmayı yeni öğrenen kardeşler çok beğenecek.

İsteme adresi: P.K. 1146 — İSTANBUL

AŞIK SURATLI ÖĞRETMEN

Nesrin'le Fatoş çok iyi arkadaştılar. Evleri hem birbirine, hem de okula çok yakındı. Her gün öğle yemeğine beraber gidip gelirlerdi. Çoğunlukla ya hızlı hızlı yürürler, ya da koşarlardı ama o gün yolu biraz daha uzatmak için ellerinden geldiği kadar yavaş gidiyorlardı. Çünkü çok önemli bir konu üzerinde konuşuyorlardı. Büyük bir dertleri vardı. Günler geçtikçe de dayanılmaz bir hal alıyordu. Kızları düşündüren şey Ayşe öğretmendi, yeni gelen öğretmenleri.

Üç yıldır onları Suna öğretmen okutmuştu. Okulu bitirinceye kadar da onun geleceğini umuyorlar, daha doğrusu gelmesini candan dileyorlardı. Ama tatilde genç öğretmen birdenbire hastalanıverdi. İyileşmesi için büyük bir şehre tâyin edildi. Okulda kendisini sevmiyen yoktu. Güler yüzlü, cana yakın, hayat, neşe fışkıran bir genç kızdı.

Öğretmen deyince çocukların aklına Suna öğretmen gelirdi. Ama yerine gelen, çok başka hattâ ona taban tabana zıttı. Bir dela yüzü hiç gülmezdi. Çok sertti, çocukların sınıfta en ufak bir fısıltı yapmalarına meydan vermiyordu. Konuşanlara ters ters bakıyor bazen de azarlıyordu. Üstelik bir sürü ev ödevi istiyordu.

«Öğretmenimizin yüzü neden hiç gülmüyor? Neden bu kadar sert, bir türlü anlıyamadım» diye söylendi Nesrin. «Babama da durumu anlattım. Kendisini memnun etmenin çarelerini araştırın dedi.»

«Hımm!» dedi Fatoş. «Yarına on tane problem var. Herhalde bütün gece onlarla uğraşacağım.» Dertli dertli içini çekti.

Bahçe kapısından içeri girerken,

«Okuldan dönünce kitaplarını al bize gel» dedi Nesrin. «Beraber yaparız.»

«Peki» dedi Fatoş. «Biraz da kedilerle oynarız, olmaz mı?»

Yavrularını anası Kiralıçe pek sevimli bir kediydi. Nesrin onu minicikken sokakta bulmuştu. Zaten cins bir kediymiş. Üstelik kız da ona çok iyi bakıyordu. Kısa zamanda gerçekten kiralıçe oldu. Her istediğini elde etmesini bilirdi. Yemeğine et koymasalar hiçbir şeye ağzını sürmez, Nesrin odunluk kapısını vaktinde açmazsa miyavlıyarak tırmalıyarak ne yapar yapar açtırırdı. Herkes çok şımarık bir kedi olduğunu söylüyordu ama Nesrin'e göre hayvan kiralıçeliğin ne demek olduğunu bildiğinden, yalnızca kendi haklarının tanınmasını istiyordu.

Hepsi birbirinden güzel, dört tane yavrusu olmuştu.

İkisi sivahlı beyazlı, biri simsiyah, dördüncü de kar gibiydi. Bir gözü mavi bir gözü yeşildi.

Fatoş kedilere bayılırdı. Her gelişinde,

«Ah ben de birini alabilsem!...» diye derin derin içini çekerdi. Fatoşların iki köpeği vardı. Köpeklerle kavga ediyor diye annesi kedi almasına izin vermiyordu. Bu yüzden kız fırsat buldukça hemen Nesrin'lere koşup kedilerle oynardı.

Fatoş arkadaşına, «Allahaısmarladık» deyip koşa koşa evinin yolunu tuttu. Yarım saat sonra tekrar Nesrinlerin kapısındaydı.

«Okula gitmeden kedileri bir göreyim dedim» diyerek içeri girdi.

Kızlar odunluğa gittiler. Kiraliçenin evi orasıydı. Kapıyı açtılar. Manzara pek güzeldi doğrusu! Ana ortaya boylu boyunca uzanmıştı. Etrafında yavrular oynaşıyorlardı.

Kara kedi minik bir aslan gibi oturmuştu. Kısacık kuyruğunu iki yana sallıyor, yerde yuvarlanan beyaz kardeşinin üstüne atlamaya hazırlanıyordu.

«Bunları bizim çocuklar görse» dedi Fatoş.

«Ne duruyoruz» dedi Nesrin. «Daha erken, birini alıp okula götürelim. Zil çalmadan koşa koşa getirip eve bırakırız.»

«Çok iyi olur ama» dedi Fatoş. «sonra derse vetişebilirmisiniz?»

«Tabii, tabii» dedi öteki. «Ne olacak en fazla beş dakikalık bir iş.»

Hemen sütbeyaz Van kedisini kucağına aldı. Kapıya doğru yürüdüler. Kiraliçe arkalarından sessiz sessiz bakıyordu. Nesrin'in yavrularını kucaklayıp dolaştırmasına alışıktı.

Okula vardıkları zaman kızlar başlarına üşüştüler. Görebilmek için birbirlerinin omuzları üstünden uzanıyorlardı. Her kafadan ayrı bir ses çıkıyordu.

«Aman ne cici şey»

«Pek de tatlıymış!»

«Ver biraz da ben tutayım»

«Dur ben de severim!»

Kızların toplandığını gören iki çocuk merak edip yanlarına yaklaştı.

«Oho!» dedi biri. «Bütün bu gürültü patırdı bir kedi yavrusunaymış!»

Böyle büyük büyük konuştukları halde bir türlü oradan ayrılamıyorlardı. Kedilerin başındaki kalabalık gittikçe artıyordu.

Bir ara Nesrin kediyi bahçedeki bir sıranın üstüne koydu. Eline bir kuru yaprak alıp önünde sallamaya başladı. Hayvanın oyunculuğunu göstermek istiyordu. Yavru ilkin aldırış etmedi. Pembe minicik ağzını açtı, uzun uzun esnedi. Sonra ufak pençesini uzatıp korka korka yaprağa vurdu.

Büyük bir dikkatle biraz ilerleyip bir daha vurdu. Geriye öyle bir sıçrayış sıçradı ki, kendini yerde buldu.

«Vah zavallı, yavru! Minnoğum» diyerek yerden kaldırdı Aysel.

«Artık eve götüreyim» diye Nesrin ayağa kalktı. Tam bu sırada da zil çalmaya başladı. Kediyle oynarlarken vaktin nasıl geçtiğini anlamamışlardı.

Öğretmenin sesi duyuldu:

«Haydi çocuklar! Sıra olun!»

Emir öyle sertti ki, Nesrin kediyi cebine sokup öteki lerle birlikte içeri girmek zorunda kaldı. Hayvanı incitmemek için sıranın bir kenarına ilişti.

«Haydi bu ders için hazırladığınız haritaları çıkarın» dedi öğretmen.

Nesrin çantasına uzandı. Birden bacaklarına iğneler saplandı. «Ahh!» diye yerinden sıçradı. Sonra çarçabuk toparlandı.

«Ne var Nesrin?» diye sordu öğretmen.

«Bir şey yok efendim» diye mırıldandı kız. «Ayağım sıraya sıkıştı da.»

Hemen cebinden dışarı çıkmaya çalışan kediyi içeri itti. Arkasındaki sırada oturan Ali uzanıp gözden kızın dosyasını çıkardı. Önüne koydu.

«Teşekkur ederim» diye fısıldadı Nesrin ve öğretmenin adlarını söylediği yerleri işaretlemeye başladı.

Bir ara gözü yere kaydı. Ne görse beğenirsiniz? Cebinin yırtığından dışarı çıkan bembeyaz kuyruk iki yana sallanıp duruyordu. Zaten sınırleri bozulmuştu. Kendini daha fazla tutamadı. Kahkahası duyulmasın diye elini ağzına sıkıca kapadı.

«Nesrin!» diye bağırdı öğretmen gözlerini iri iri açarak. «Bir şey mi var kızım?»

Nesrin kıpkırmızı kesildi. Önüne bakarak;

«Hayır, efendım» dedi. Kedi tırnaklarını tekrar etine saplamaya başlamıştı.

Öğretmen sert sert,

«Doğru dürüst otur oviey se» dedi.

Nesrin atlasını açtı. Afrika kıtasının şeklini, belli başlı şehirlerini incelemeye başladı. Birden Ali,

«Dikkat, dikkat» diye fısıldadı.

Kedi cebinden yere atlamıştı. Nesrin hemen eğildi. Uzandı, uzandı ancak kuyruğundan yakalıyabildi. Bu arada az kalsın sıradan düşecekti.

YENİ KİTAPLARIMIZ

BAHARI GETİREN KIRLANGIÇ Yazan: M. Genevoix (Fiyatı: 4 Lira).

SINCAPLI KIZ Yazan: C. Pineau (Fiyatı: 4 Lira).

ISSIZ ADADA BİR YIL Yazan: E Granstroem (Fiyatı: 5 Lira).

ASLAN Yazan: J. Kessel (Fiyatı: 5 Lira)

İsteme adresi: P.K. 1146 İSTANBUL

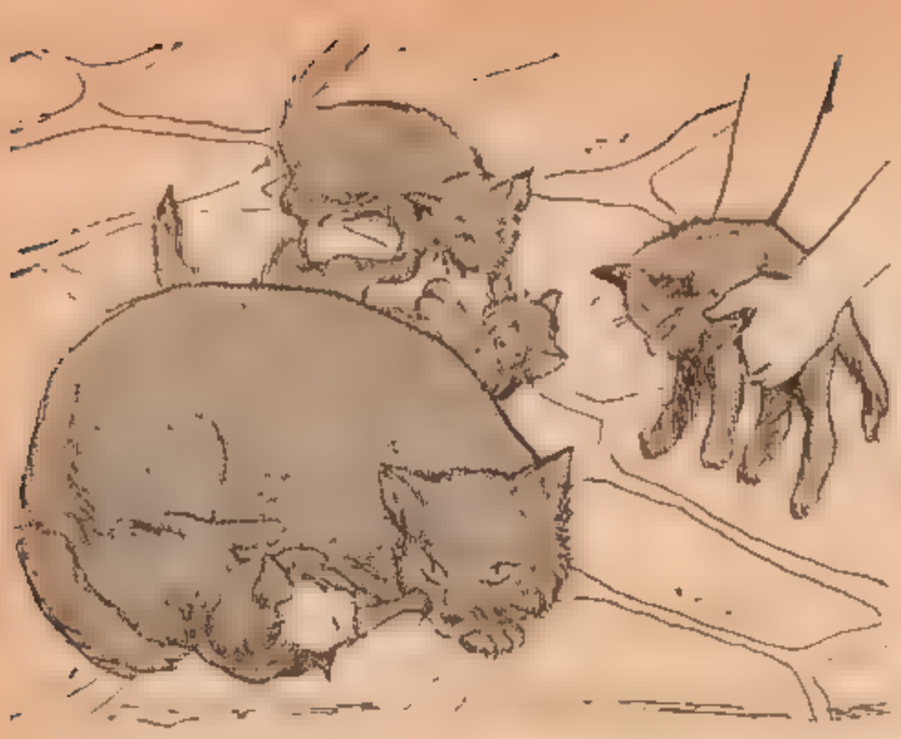

«Nesrin!» diye tekrar bağırdı öğretmen. «Gel bakayım şu ön sıraya.

Bugun sana bir şeyler olmuş. Bir turlu yerinde duramıyorsun.»

Nesrın derin bir nefes aldı Ön sıraya gitti. Oturmadan,

«İşte her şeyin sebebi bu» diyerek kediyi yukarı kaldırdı

Öğretmen bir süre hıçbir şey demeden baktı. Sonra çocukların hiç beklemediği bir şey oldu. Kediyi almak için elini uzattı. Hem de gülümseyerek.

«Ne tatlı şey bu böyle» diye söylendi. «Çok sevimli değil mi, çocuklar?»

Kedi öğretmenin göğsune başını koymuş mırıldayıp duruyordu. Nesrın donup Fatoş'a baktı. Gözgöze geldiler Bir sure şaşkın şaşkın bakıştılar.

«Peki ama» dedi öğretmen «Niçin bunu okula getirdin?»

«Arkadaşlara gostermek istemiştik» dedi Nesrin. «Tekrar eve göturecektim ama olmadı. Birden zil çalıverdi.»

«Birden ya!» dedi öğretmen. Ama sesi kızgın değildi. Gozleri guluyordu.

«Peki öyleyse» dedi. «Haydi al götür. Koşa koşa donersın. Daha pek ufak. Böyle uzun yolculuklara dayanamaz. Şimdi mutlaka annesi onu arıyordur.»

«Sanmam» dedi Nesrin. «Pek öyle meraklı değil, uç yavrusu daha var. Onları da gormek ister miydiniz?»

«Hıç istemez olur muyum!» dedi öğretmen. «Kedilere bayılırım, ama sakın bir daha okula getirme. Ben kendim gelip gorurum olmaz mı?»

Nesrın koşa koşa tam altı dakikada gidıp geldı.

O gun öğleden sonraki dersler pek eğlenceli geçti. Hattâ bir ara öğretmen bir gulünç hikâye de anlattı. Herkes katıla katıla güldü. Hıç kimseyı azarlamadı.

Çocuklar dağıldıktan sonra Nesrın öğretmenin yanına gitti

«Kediyi okula getirdiğim için özür dilerim, öğretmenim» dedi.

«Bu kadar üzulecek bir şey yok Nesrin» dedi öğretmen. «Hattâ bir bakıma faydalı da oldu. Çocukları eğlendirdi. Geldım geleli boyle içten gülmemişlerdi.»

Nesrın öğretmenin vüzüne baktı.

«Şey» dedı «Sebebı...» sözünü bitiremedi

«Peki» dedi öğretmen «devam et. Neymiş?»

Nesrın kıpkırmızı kesıldi. Soyliyecek kelime bulamıyordu. «Şeyi düşunüyordum» diye kekeledi. «Şu bizim kedilere birer ev bulsak.» Eğer isterseniz size . »

«Tabiî tabiî» dedi öğretmen. «Ben kedileri çok severim. Hele de o kartopu gibisi Yalnız, ilkın ev sahibime bir sorayım. Bılıyor .nusun bır can yoldaşına ihtıyacım var. Burada çok yalnızım.»

«Yalnız mı?» diye hayretle bağırmaktan kendini alamadı Nesrın.

«Kasabada kımseyi tanımıyorum» dedi öğretmen. «Tabiî sizleri· bılıyorum .. Zamanla sızlerle iyıce anlaşacağız.»

«Tabiî öğretmenım, tabiî» dedi Nesrın.

Ayrıldıktan sonra Nesrın soluğu Fatoş'un yanında aldı. Heyecanlı heyecanlı, o gun olanları anlatmaya başladı.

«Bılıyor musun öğretmen burada çok yalnızmış! Belki de sert olmasının sebebi budur. Gıdıp annelerimize anlatalım. Kısa zamanda buna bir çare bulalım.»

Nesrin'in annesiyle bıbası balkondaydılar.

«Bılıyor musunuz» dedı Nesrin. «Öğretmenimizin derdini keşfettik. Aksılığine, tershğine sebep, buranın yabancısı olması, kimseyi tanımaması; kısacası valnızlık. Kedileri çok seviyor. Eğer ev sahıbi bır şey demezse bizimkilerden birini alacak.»

Sonra o gün olanları birer birer anlattılar. Anneyle baba ılk fırsatta öğretmeni ziyarete gideceklerini soyledıler.

EV SAHİBİ OLMAK İÇİN

Yapı ve Kredi Bankasının kumbaralı ikramiyeli aile cüzdanı bir gün sizi de bir ev sahibi yapabilir. İşmdiye kadar Yapı ve Kredi Bankasından birçok çocuğa apartman dairesi ve zengin para ikramiyeleri çıkmıştır.

Bir Taşla İki Kuş...

«Kocaman bir kunduz yakaladım» diye sevinçle bağırdı Tekana. Küçük kızılderili kar ayakkabılarını çıkardı. Dizlerinin üstüne dayayıp hayvanı kurduğu tuzaktan aldı ve derisini yüzdü. İşi bitince olanca hızıyla evinin yolunu tuttu.

Köye varmak için sabırsızlanıyordu. Bir eliyle keskin rüzgârdan yüzünü korumaya çalışırken ötekiyle de yüzdüğü kürkü sımsıkı tutuyordu.

«Nihayet satılabilecek güzel bir kürk yakalıyabildim» diye kendi kendine söylendi. Karşılığında ne alacağını çoktan tasarlamıştı. Hudson

körfezindeki satış müdürü çok güzel eskimo köpekleri yetiştiriyordu. Bir süre önce de Tekana'yla bu konuda anlaşmışlardı. Guzel bir kunduz kürküne adam hatır için bir yavru verecekti. Bu yuzden haftalardır av peşindeydi.

Köye varınca, doğru babasının yanına gitti ve büyük kıvançla deriyi önune serdi. Baba eliyle kurkü yokladı,

«Güzel» dedi.

Tekana sevinçle «Şimdi artık yavruyu alabilirim değil mi?»

«Bir engel yok, Tekana» diyerek baba derin derin içini çekti. Yuzunden yorgun, canının bir şeye sıkılmış olduğu anlaşılıyordu.

«Ne var, baba?» diye merakla sordu çocuk. «Yoksa kürkü mü beğenmedin?»

«Yavrum beni üzen kürk değil. Evdeki et gittikçe azalıyor. Bak daha kışın yarısı bile geçmedi. Yavru kopek yiyecek ister, ilk altı ay da hiçbir işimize yaramaz.»

Çocuk,

«Ben balık avlayıp onu doyururum» baba diye diretti.

«Zaten karnını doyurmak için balık tutmak zorundasın.»

Bu sırada kopeklerin çektiği bir kızak kulübelerine hızla yaklaşıyordu. Postacı neseli neşeli elini sallıyarak onları selâmladı.

Tekana koştu. Postacı amcaya kürkü gostermek istiyordu. Adam yumuşak tüyleri eliyle yokladıktan sonra başını sailadı. Çocuğun başını okşadı gulerek,

«Desene merkeze bir yolcu goture ceğim!»

Tekana hemen babasına dondu. Vereceği cevabı sabırsızlıkla bekliyordu. Baba izin verdi.

«Yolda etrafına iyice bakın. Av bulabileceğimiz yerleri aklına yaz. Donüşte bize soylersin» dedi. Tekana sevinçle kızağa atladı. Hudson korfezinin yolunu tuttular. Karlar üstünde kurt izleri görünüyordu. Postacı bunun çok kotu bir işaret olduğunu söyledi.

«Demek» dedi. «Kurtlar da yiyecek bulamıyor.»

Güneş batarken Hudson körfezindeki kasabaya vardılar. Tekana hemen satış müdürünü buldu. İri yarı, guleç yuzlü, arkadaş canlısı bir adamdı.

«Köpeğimi almaya geldim, Jim amca» dedi Tekana.

«Eski dostumu tekrar gorduğume çok sevindim» dedi Jim, çocuğun elini kocaman avucunda tutarak, «ama ilkin, bir şeyler ye, biraz dinlen Köpeğini sonra secersin. Yarın bu iş için bir sürü vaktimiz var. Acelen ne?»

«Karnım tok» dedi çocuk, «Önce köpeğimi alsam.»

Adam tatlı tatlı güldu.

«İlk defa tok olduğunu duydum. Peki gel öyleyse,» dedi.

Tekana kendini bir sürü eskimo köpeğinin arasında bulunca hangisini seçeceğini şaşırdı. Karalı beyazlı olanları pek hosuma gitmişti. Ya kar gibi beyaz olanları!... Onlara da bayılmıştı.

Sırtındaki çantadan kunduz derisini çıkarıp adama uzattı. Duşunceli duşunceli soylendi

«Hangisini alacağımı bilemiyorum, Jim amca»

Kürkü görünce adamın gozleri hayretle açıldı.

«Ne? Köpek yavrusu için bunu mu getirdin?» dedi.

«Beğenmedin mi yoksa?» diye sordu çocuk korka korka

«Beğenmemek de söz mü yavrum. Çok değerli bir kürk. Buna bir değil tam üç yavru veririm. İstersen yerine büyuk bir kopek alırsın.»

«Üç yavru mu?» diye hayretle bağırdı. Kulaklarına inanamamıştı. Uç köpeği olabileceğini o zamana kadar aklından bile geçirmemişti. Çok heyecanlandı. Ama birden aklına bir şey geldi. Buyuk bir kopek babasının kızağına hemen koşulabilirdi.

Artık seçim yapması adamakıllı güçlesmişti. Bocalayıp duruyordu Bir ara heyecandan yorulduğunu farketti. Sabahı beklemeye karar verdi.

Bütün gece uyku tulumunun içinde dönüp durdu. Rüyalarında bile kesin bir seçim yapamıyordu.

Kahvaltıdan sonra Jim, onu tekrar kopeklerin yanına goturdü. Çocuk uzun uzun yavruları seyretti. Sonra başını iki yana sallıyarak,

«Yavruları alamam Jim

amca» dedi. «Büyük bir köpek istiyorum.»

Adam iyice şaşırmıştı.

«Sizin kabilenin âdetidir Tekana» dedi. «Çocukların ilk edindiği köpek hep yavru olur. «Ufaklar için ufak» bu değişmez, bir kanun gibidir, Büyuk köpek istediğinden iyice emin misin?»

«Kesin kararımı verdim, Jim amca» dedi çocuk. Sonra köpekler arasından kocaman bembeyaz bir tanesini gosterdi.

Postacı durmuş bu heyecanlı alışverişi seyrediyordu.

«Aferin» dedi. «Çok yerinde bir iş yaptın. Yaşından başından umulmıyacak bir şey doğrusu!»

Yeni köpeği kızağa koştular. Köy yoluna düzüldüler. Postacı durmadan köpeği övüyordu.

«Bak seninki ne güzel çekiyor. Şimdiye kadar bunun gibi kuvvetli kopek görmedim desem yalan olmaz. Avcılık konusunda da bu köpeği seçtiğin kadar ustaysan sizin köy et sıkıntısı çekmez. Adını ne koyacaksın?»

«Kartopu» diyeceğim dedi Tekana, «baksana bembeyaz. Babam gorunce kimbilir ne kadar sevinecek!»

Kulübeye vardıklarında babanın köpeğe bakacak vakti yoktu. Koydeki erkeklerden biri golun karşı yakasında geyik izlerine raslamıştı. Gece yarısındanberi bütun aile babanın kızakları hazırlamasına yardım ediyorlardı. Anne yularları, babanın kürklü çoraplarını onarıyordu. Tekana da hemen işe koyuldu. Kızak tahtalarını, freni gözden geçirdi. Sonra teker teker köpeklerin ayaklarına baktı. Buyük bir ava çıkılırken hepsinin sapsağlam olması gerekiyordu.

Oğleye doğru her şey hazırdı. Babası yola çıkarken, «Annene, kardeşlerine göz kulak ol, Tekana» diye tembihledi. «Unutma ben yokken evin erkeği sensin. Biz belki bir kaç hafta dönemeyiz. Et bitince körfezden balık avlarsın. Görüyorsun ya kendimize bile yiyecek bulamıyoruz. İyi ki yavru köpek almadın.»

«Kızağa boyle güçlu kuvvetli bir köpek koşmak çok iyi bir şey değil mi?» dedi Tekana.

«Nasıl bir köpek olduğunu ispatlıyacak» dedi baba.. Sonra kamçısını şaklatarak obür avcıların arkasından koşturdu.

Gunlerce sonra koy erkekkekleri şarkılar soyliyerek geri dondüler. Av çok iyi

geçmişti. Hepsinin kızakları tepeleme doluydu. Köpeklerin de tok oldukları ilk bakışta anlaşılıyordu. O gece köyde şenlikler yapıldı.

Birkaç hafta sonra babası Tekana'yı erkenden uyandırıp köpekleri beslemesini söyledi.

Çocuk gözlerini ovuşturarak,

«Daha çok erken» diye sızlandı. «Hem sonra biz köpekleri güneş batmadan önce beslemeyiz ki, sen hep eğer sabahtan karınlarını doyurursak bütün gün tembel tembel otururlar demez misin?»

Tekana'nın babası kaşlarını çattı; Sert sert,

«Büyüklerine itaat etmiyen çocuklardan iyi avcı olmaz» dedi. Çocuk şaşırıp kalmıştı. Babası o zamana kadar hiç böyle bir şey söylememişti.

İstemiye istemiye yerinden kalktı. Köpeklerin yanına gitti. Yaklaşınca sevincinden bir çığlık attı.

Kartopu, bir geyik postu üstüne kıvrılmıştı. Dört tane minik yavru yanına sokulmuştu

«Baba, baba! Kartopu yavrulamış!» diye bağıra bağıra kulübeye doğru seğirtti. Kapıdan girerken az kalsın babasına çarpacaktı. İkisi birlikte köpeklere bakmaya gittiler.

Çocuk elini yumuşak tüy yumağına sürerek,

«Biri benim olsun mu?» dedi.

«Dikkat et, Tekana» dedi baba. «Ana köpeğin yanında yavrulara dokunulmaz. Sonra acelen ne yavrum, onların hepsi senin.»

«Hem de dört tane! Bir kızağı bağlı başına götürecek bir takım...» Olanlara bir türlü inanamıyordu.

«Çok kârlı bir alış-veriş yaptın» dedi babası gülerek. «Şimdi artık rahat rahat ava çıkabilirim. Eve, tuzaklarımıza kim bakacak diye gözüm arkada kalmıyacak. Arkada güvenilecek birini bıraktığımı biliyorum.»

CAMLAR NİÇİN BUĞULANIR?

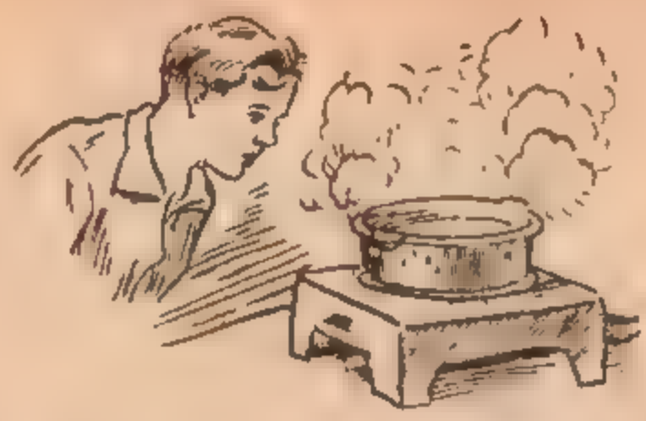

Banyo yaparken banyonun camı adamakıllı buğulanır. Buzlu cam gibi olur değil mi? Mutfakta anneniz yemek pışırırken mutfağın da pencereleri buğulu buğulu olur.

Şimdi bunların nedenlerini araştıralım. İşe yine gözlemimizden başlıyacağız. Hem banyo hem de mutfağın ortak özellikleri nedir? İkisinin de çok nemli ve sıcak olmaları değil mi? İçerdeki sıcak nemli hava soğuk cama çarpınca soğur. Soğuk hava, içinde sıcak hava kadar nem taşıyamaz. Banyonun veya mutfağın sıcak havasının içindeki nem yoğunlaşarak damlacıklar halinde pencerenin üzerinde kalır

Termosa konulan çay niçin uzun süre soğumaz?

Annenizin sabahleyin yanınıza koyduğu çorbayı öğleyin boşaltırken üstünden sıcak dumanlar çıkar. Daha yeni ateşten indirilmiş gibi sıcacıktır. Acaba çorbayı veya sütünüzü sıcak tutan nedir? Yoksa termos denilen kap sihirli bir şey midir? Soruların cevabı oldukça garip. Termosta çayınızı sıcak tutan boşluktur. Şimdi boşluğun bunu nasıl sağladığını görelim

Termos dediğiniz kap gerçekte biri büyük öteki daha küçük iç içe iki şişedir. Ağız kısmında birbirleriyle birleşirler. Geri kalan kısımlarda ikisi arasında hiçbir şey yoktur. Bomboştur. Bu kısmın havası tulumbayla boşaltılmıştır.

Çayınızı koyduğunuz içteki şişe boşlukla çepçevre sarılmıştır. Orada çorbanın veya çayın sıcaklığını dıştaki şişeye geçirecek bir madde yoktur. Bu yüzden içteki şişe ısısını uzun bir süre kaybetmez.

BİLMECE BULMACA...

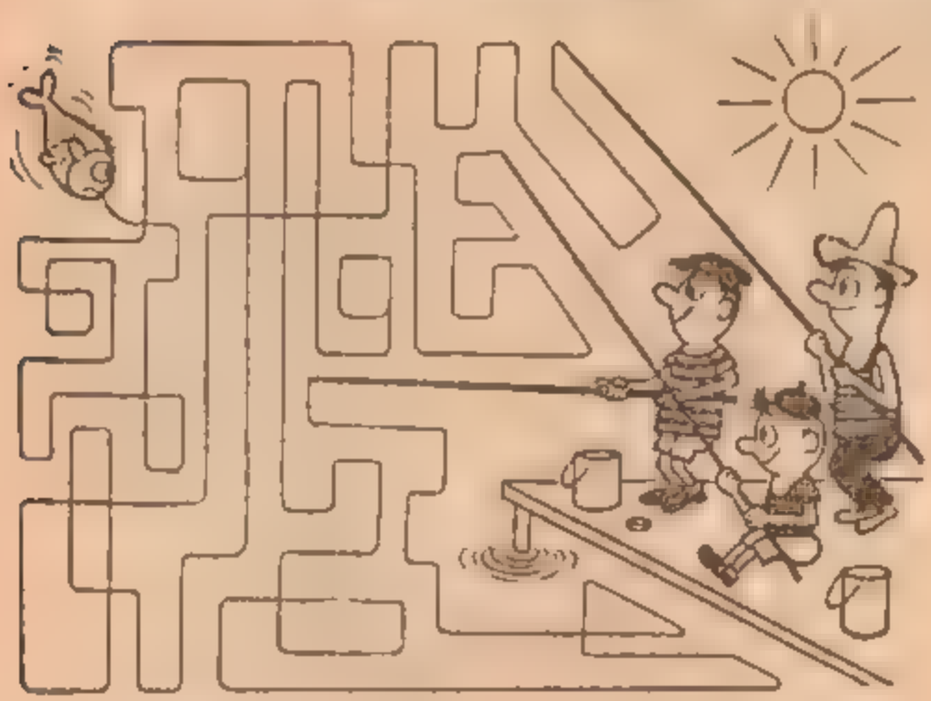

Yalçın, Kaya ve Metin de birer olta ile balık avlıyorlar. Acaba tik balık hangisinin oltasına geldi, çıkarabilir misiniz?

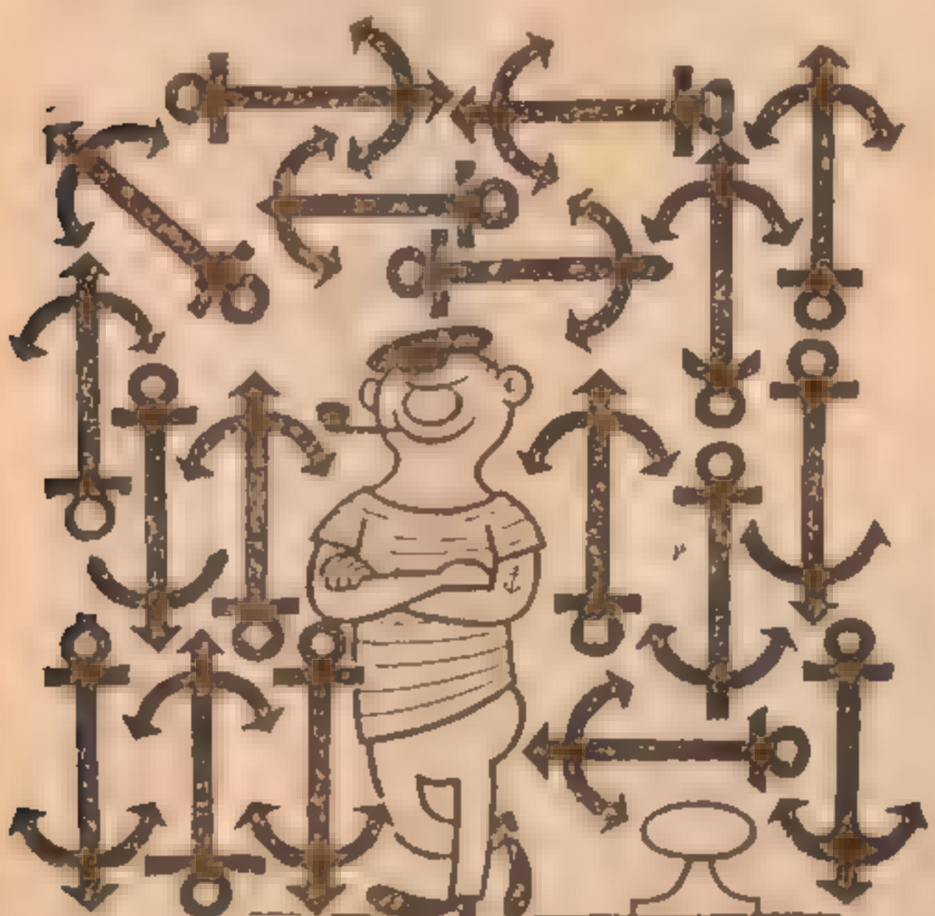

Gemici Temel Reis diyor ki: «Bu resimde birbirinin tıpatıp eşi olan sadece iki çıpa var.» Bakalım siz onları bulabilecek misiniz?

BULMACALAR

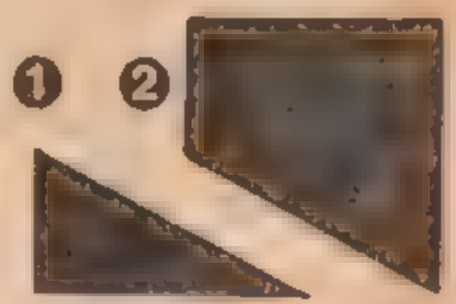

Bu iki şekli kalınca bir kâğıt üzerine geçirin ve herbirinden beşer tane kesin. Sonra gerek üçgenlerden, gerekse dortgenlerden birer kare meydana getirmeye çalışın.

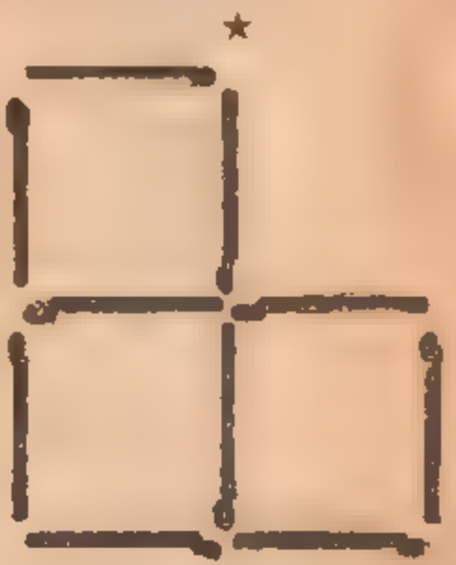

Şekilde 10 tane kibrit çöpünden meydana getirilmiş olan üç dortgen görülüyor. Kibritlerden bir tanesini kaldırırsak geri kalan 9 kibritten gene 3 dortgen yapabilirız

Çozum

ŞURUP ..

Küçük Özer hastalanmıştı. Bir, onu muayene ettikten sonra dedi ki: «Sana ilâç olarak bir şurup veraceğim. Şurup biraz acıdır ama çok iyidir. Goreceksin, şişe boşaldığı zaman hiçbir şeyin kalmıyacak.» Ertesi gunu Ozer'in annesi Doktoru yeniden eve çağırdı. Özer'in durumunda hiçbir duzelme olmamıştı. Doktor Ozer'i yeniden muayene etti ve sordu: «Sana verdiğim şurubu içiyor musun?» Özer: «Yoo!»

Doktor: «Neden?» diye sorunca Ozer cevap verdi: «Ama Doktor amca, siz bana şişe boşaldığı zaman iyileşmiş olacaksın, demediniz mi? Ben de çabuk iyi olmak için butun şişeyi olduğu gibi musluğa boşalttım. Ama görüyorsunuz ki hala daha iyi olmadım.»

TRAŞ

Bir koylü günun birinde şehirdeki berberlerden birine girer ve sakalını traş ettirmek ister. Berbere: «Sakalımı kaça kesersin?» diye sorar. Berber cevap verir: «İki liraya.» Koylu: «Ooo, sen çok pahacısın, beni bir liraya traş edemez misin?» der. Berber biraz duşundukten sonra «Pek iyi haydi otur, seni bir liraya traş edeyim.» diye cevap verir. Koylu iskemleye oturur ve berber işine başlar. Sakalın yarısı kesildikten sonra berber: «Hayır artık kalkabilirsin, işin bitti» der. Koylu: «Aman nasıl olur, sen ancak yuzumün bir tarafını traş ettin,» diye itiraz eder. O zaman berber gulerek: «Sen bana, beni bir liralık traş et demedin mi? İşte bir liralık traş bu kadar olur.» diye cevap verir. Bunun uzerine koylu bu pazarlıkta alt edildiğini anlıyarak bir lira daha vermeye razı olur ve tertemiz traş olduktan sonra berber dukkânından çıkar.

ACEMİ UŞAK

Zengin bir çiftlik sahibi yeni bir usak tutmuş. Bir sabah uşağına: «Çabuk atımı hazırla, bugun biraz tarlaları dolaşmak istiyorum,» demiş. Fakat uşak atın nasıl eğerleneceğini bilmiyormuş, bilgisizliğini belli etmemek için de kimseye bir şey sormamış, aklının yattığı şekilde atı hazırlayıp efendisine getirmiş. Efendisi atı görunce: «Aaa, bu ne?» diye bağırmış, «sen atın semerini ters takmışsın» Uşak hiç bozuntuya vermemiş: «Ozûr dilerim efendim,» demiş, «ben sizin öbur yone doğru gideceğinizi sanmıştım da ..»

DOĞRULUK KÖPRÜSÜ

Atıllâ, başka bir şehirde oturan amcasına misafir gitmişti. Amcası ona şehrin guzel ve önemli yerlerini gezdiriyordu, fakat Atıllâ her gorduğu şey karşısında burun kıvırıyor ve: «Aa bu da bir şey mi bizim şehirdeki yollar bunun dört katı genişliğinde, bizim şehrin muzesi bundan beş kat buyuk,» gibi cevaplar veriyordu. Hatta amcasının evindeki kedi bile Atılla'nın övgusunu kazanamadı, «bizim evdeki kediyi gorseniz, bunun yanında dana kadar kalır, hem de bir sıçrayışta bu evin damından aşar,» diyordu. Atıllâ'nın bu tarz konuşmaları amcasının hiç ta hoşuna gitmedi tabi. Bir gun şehirde gezerlerken ve Atıllâ gene her gorduğunu kuçumsayıp kendi oturduğu şehirdekiler hakkında olmıyacak şeyler anlatırken bir ırmağın uzerine kurulmuş eski bir köprüye geldiler.

Amcası Atıllâ'ya: «Biliyor musun, bu köprünün bir efsanesi vardır,» dedi. «Yalan soyliyen kimseler bu koprunun uzerinden geçerken, köpru birdenbire ortadan ikiye ayrılırmış ve yalancı ırmağa duşup boğulurmuş. Bu yuzden bir defa yalan soylemiş olanlar bu kopruden geçmek istemezler veya geçmeden evvel yalanlarını doğrulturlar.» Bu sozleri soylerken kopruye ayak basmışlar, uzerinde ilerlemeye başlamışlardı. Atıllâ birdenbire kıpkırmızı oldu, buraya misafir geldi geleli amcasına anlattığı uydurma şeyleri hatırladı. Birden amcasının elini yakalıyarak «Amcacığım, durun koprunun ortasına gelmeden size doğruyu soylemeliyim. Bizim şehir hakkında anlattıklarımın hepsi doğru değil, evimizdeki kedi de sizin kedilerden farksız ve olsa olsa bir duvarın ustüne sıçrıyabilir. Size anlattığım uydurma şeyler için ozur dilerim.» O gunden sonra da Atıla bir daha doğrulukten ayrılmadı.

TERSLİK ..

Her tarafın buz tutmuş olduğu soğuk bir kış gunu bir yolcu kuçuk bir şehre gelir, nerede geceliyebileceğini sormak için önune çıkan evlerden birinin kapısını çalmak ister. Evin bahçesinde serbest olarak dolaşan kocaman bir kopek yolcuya saldırır. Yolcu kendini savunabilmek için yerden bir taş alıp kopeğe fırlatmak ister. Fakat her taraf kaskatı donmuş olduğundan, taş yere simsıkı yapışmıştır. Adam taşı sökmeye uğraşırken kopek onu ısırır. Yolcu öfkeyle: «Burası ne biçim ülke!» diye bağırır. «Kopekler bağlı, taşlar serbest olacağına, taşlar bağlı kopekler ise serbest ..»

DAMLIYA
DAMLIYA
GÖL OLUR

REKLÂM.
LARINIZ
İÇİN

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 – 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

YURTDIŞI HABERLER

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak.

A B D.
Almanya (Federal)
Almanya
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

İsveç
İsviçre
İtalya
Japonya
Lubnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

Doğan (Basın 4262 - 6)

MİNİK KARA BENEK...

Baştarafı sh. 24 te

dine geldi. Gözleri dört açılmıştı. Mağaranın ağzına kocaman bir kurt dikilmişti. Hemen bir taş kaptı. Yalnız çok tuhafına giden bir şey oldu. Yırtıcı hayvan kendisine doğru saldıracağına geri çekiliyordu. Gördüklerine inanamamıştı. Gözlerini uğuşturdu. İyice baktı yanılmıyordu. Koca gövde bütün ağırlığını pençelerine veriyor sanki geri geri gitmemek için direniyordu. İkide bir başını geriye çevirip çenelerini korkunç bir gürültüyle açıp kapıyor arkadaki bir şeye hırlıyordu.

Lars birden bir ses duydu. Biri kendini çağırıyor gibiydi.

«Lars, Lars!» Babasının sesiydi. Derin bir oh çekti. Artık kurtulmuştu.

Dar aralıktan babasının, kurdu kuyruğundan çektiğini gördü. Olanca gücüyle asılmış mağaradan dışarı çıkarmaya çalışıyordu.

Lars'la Minik Kara Benek dışarı çıkınca baba oğul kucaklaştılar. Babası kervan geçidi aştıktan sonra çocuğun aralarında olmadığını farkettiklerini söyledi.

«Amcanla beraber geçtiğimiz yoldan geri döndük. Bir yerde, çiğnenmiş karlar arasında ponponlu bereni bulduk. Ayak izlerini takip etmeye başladık. Yamacın eteğinde bir kurda rastladık. Bizi görünce ortadan kayboldu. Hemen onun girdiği yeri araştırdık. Senin içerde olduğunu anlamıştık. Kurdu ancak kuyruğundan yakalıyabildim. Gerisini de sen biliyorsun.»

UĞURSUZ HİSAR

Baştarafı sh. 18 de

bir ağaç kovuğunun dibinde bularak getirdiler. Kadın kendine gelince suçunu itiraf etti. Annesi ve babası bir trafik kazasında ölen Cem'i yanına kabul etmesine sebep, çocuğa karşı olan sevgisi değil, ona babasından kalan para idi. Fakat Cem bu paraya ancak 18 yaşında sahip olabilecekti, şimdilik sadece faizinden faydalanabiliyordu. Bu da Aliye hanımın para hırsına yetmiyordu.

Kadın bir an evvel Cem'in bütün servetini ele geçirmek istiyordu. Bunun için kendi kendine bir plân kurmuştu. Cem'i kimsenin bulanmıyacağı bir yere gizliyecek, sonra onun ortadan yokolduğunu herkese yayacak. Cem bulunamayıp öldüğüne karar verilince de Cem'in babasından kalan para Aliye hanıma verilecekti. O zaman kadın Cem'i gizlice gene saklı olduğu yerden çıkarıp kimse tarafından tanınmadıkları başka bir yere taşınmayı düşünüyordu. Fakat bir yandan da, o vakte kadar çocuğun kapalı bulunduğu dehlizde hastalanıp öleceğini veya üzerine yıkılan duvarların altında ezileceğini umuyordu. Fena kadının bu kötü plânını Cem'in sadık arkadaşı Erdal ve sevgili köpeği Topaç, Doktor Sedat'ın yardımiyle altüst etmişlerdi.

Cem o günden sonra kendisini kurtaran Dr. Sedat'ın yanında kaldı ve yaşının küçüklüğüne rağmen çok maceralı ve heyecanlı geçen bir hayattan sonra rahat ve düzenli bir yuvaya kavuştu.

YAĞIZ KÜHEYLAN

(Baştarafı Sh. 32 de)

vana bir at verip, köprüye doğru gitmesini söylemiş.

Salonun üst kattaki odaların ışıkları yanıyordu. Eve yaklaşınca birden kapı açıldı hanım dışarı fırladı. Heyecanı sesinden belliydi.

«Oh! Oh! Çok şükür sağ salim döndünüz! Sağ salim döndünüz» diyordu. Aklımı hep kötü şeyler kurcaladı durdu. Başınıza bir şey gelmedi ya?

«Yok, canım yok» dedi bey. «Ama sen Yağıza dua et. O olmasaydı şimdi biz nehrin suları arasında olacaktık»

Onlar içeri girdiler. John da beni ahıra götürdü. Bu yüzden daha neler konuştuklarını bilemiyorum. Yalnız o akşamki yiyeceğim şahaneydi. Altıma da otlardan yumuşacık bir yatak yaptılar. Pek hoşuma gitmişti doğrusu. Çünkü ben farkında değildim ama hayli yorulmuşum.

EN GÜZEL RENK

Baştarafı sh. 8 de

Biliyor musunuz, Kocaoğlan'ın evi pek güzel oldu! Yağmurlu, kapalı havalarda bile, altın sarısı, güneş gibi parlıyor. Ağaçlar, yeşillikler arasında pek sevimli bir görünüşü var.

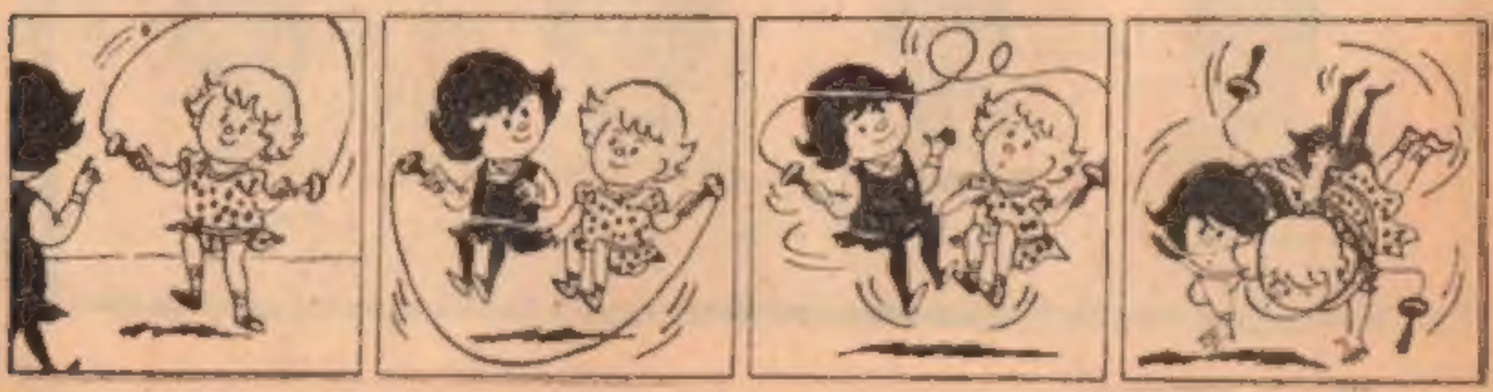

HAYVAN DOSTLARI

Burent Coşkun

Rahime Karaosen

Baki Çakmakçı

Linet Elvin

Vesile Barcan

Koray Güren

Harika Yurdakole

Levent Bakkaloğlu

Hedim Başkurt

Tamer Şener

Murat Turbay

Ufuk Baya

Burent Adıgüzel

Alpaslan Çetinkaya

Ayfer Kançakay

Reyhan Kara

Atilla Tatlıpın

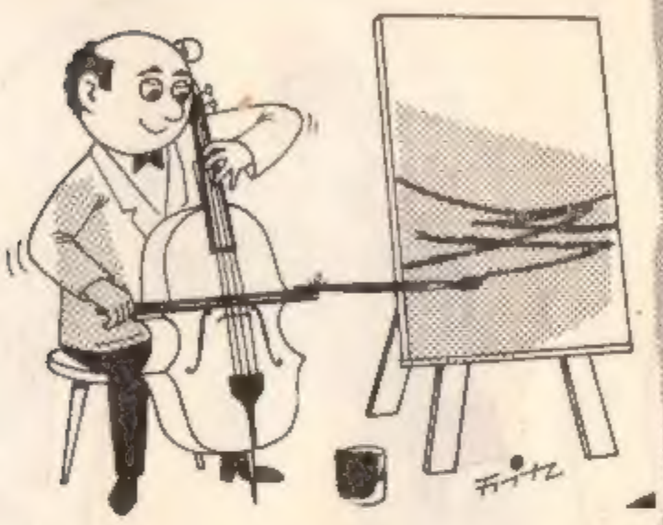

« ÇOK TARAFLI SANATÇI »

- TREN GEÇENE KADAR BEKLEMEKTEN BAŞKA ÇAREMİZ YOK!

Gülelim

- BENİM GİBİ BİR ÇIRAĞINIZ OLDUĞU İÇİN SEVİNİN.. SİZ OLSANIZ TA MOTÖRÜN İÇİNE KADAR GİREBİLİR MİYDİNİZ?.

- HAİN HERİF, BENİ SOĞUKTA DONDURACAKSINIZ!

Doğan Kardeş

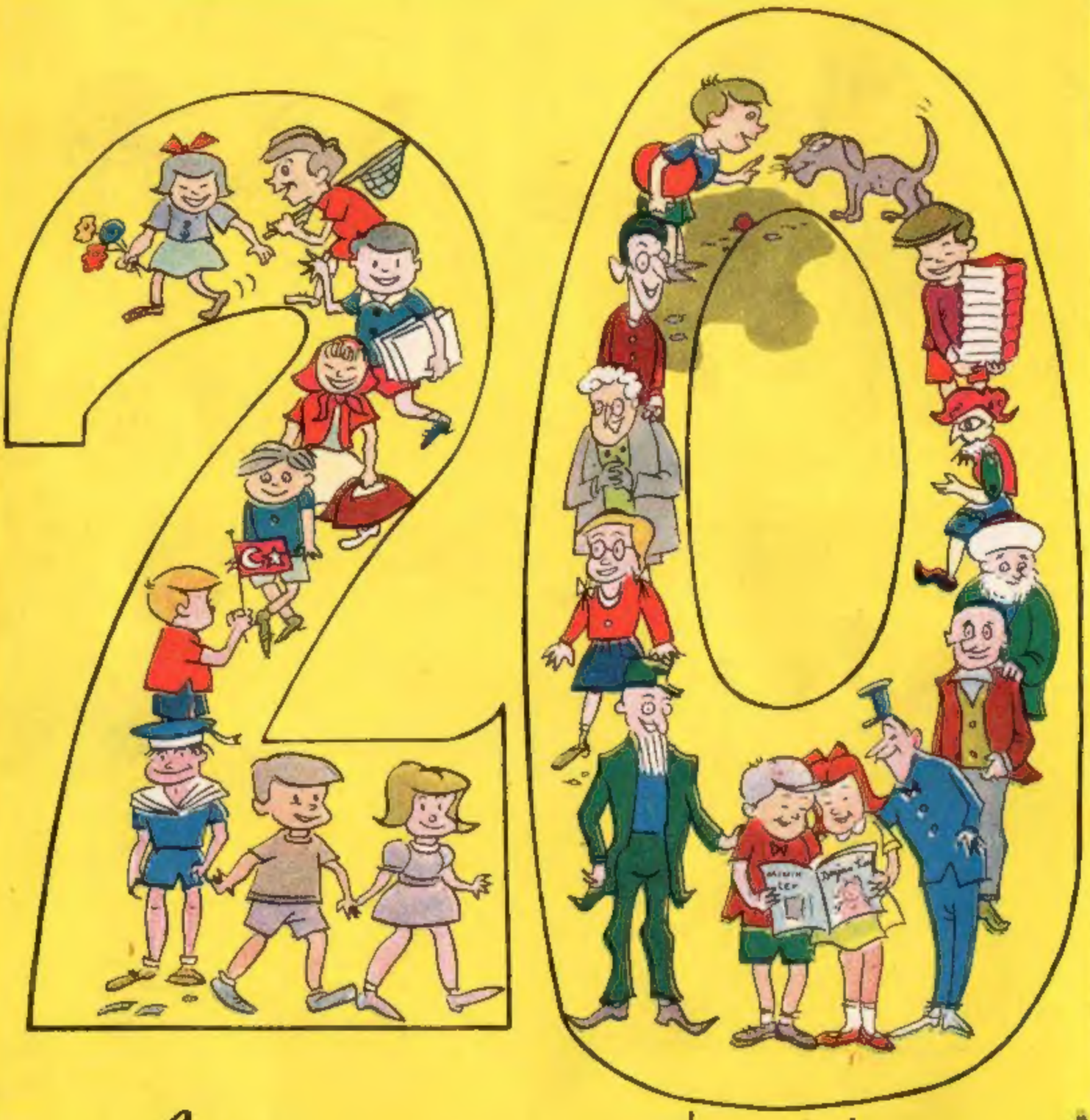

Yaşına girdi.

İBR. ERSARAÇ

Mehmet Ali & Akşamsefas

Doğan Kardeş Yapı ve Kredi Bankasının bir kültür hizmetidir.